

Ο Ναός

Μια Ιστορία από το Θρυμματισμένο Σύμπαν

ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΛΑΖΕΡΗΣ

© Κώστας Βουλαζέρης

<http://www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris>

Για τα πνευματικά δικαιώματα αυτού του κειμένου ισχύουν οι όροι του Creative Commons – <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/gr/>

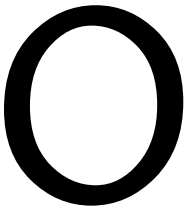
- Επιτρέπεται να το διανέμετε ελεύθερα, στην παρούσα του μορφή και μόνο.
- Δεν επιτρέπεται να το τροποποιήσετε ή να το αλλοιώσετε με οιονδήποτε τρόπο.
- Δεν επιτρέπεται να το χρησιμοποιήσετε για διαφημιστικούς ή εμπορικούς λόγους.

Αυτό το βιβλίο είναι λογοτεχνικό. Όλα τα ονόματα, τα πρόσωπα, και οι καταστάσεις είναι φανταστικά ή χρησιμοποιούνται με φανταστικό, λογοτεχνικό τρόπο. Οποιαδήποτε ομοιότητα με αληθινά ονόματα, πρόσωπα, ή καταστάσεις είναι καθαρά συμπτωματική.

Ο Ναός

Μια ιστορία από το Θρυμματισμένο Σύμπαν

Οι Παντοκρατορικοί δεν κρατούσαν πια τη Σεργήλη υπό την κυριαρχία τους. Μετά την Επανάσταση και τον τελευταίο μεγάλο πόλεμο, είχαν φύγει, είχαν διαλυθεί και στη Σεργήλη, όπως και σε άλλες διαστάσεις του Γνωστού Σύμπαντος, ήταν όλοι ελεύθεροι να πιστεύουν σε όποιους θεούς ήθελαν.

Η Θρησκεία του Κρόνου είχε σκορπιστεί σαν μαύρη σκόνη όταν οι πράκτορες και οι μαχητές της Παντοκράτειρας είχαν πάψει να την επιβάλλουν στους κατοίκους της Σεργήλης. Οι ιερωμένοι του Κρόνου δεν μπορούσαν πλέον να σταθούν εδώ.

Η Θρησκεία της Αρτάλης, η πιο διαδεδομένη και αγαπητή στη Σεργήλη, από χρόνια καταπιεσμένη από τους Παντοκρατορικούς, είχε ανθίσει ξανά. Κανένας δεν καταδίωκε τις ιερείς της, κανένας δεν έκλεινε τους ναούς της.

Τα πράγματα, όμως, ήταν κάθε άλλο παρά εύκολα. Η οικονομία ήταν σμαραλασμένη από τον πόλεμο, κι ολόκληρη η διάσταση της Σεργήλης στα όρια της χρεοκοπίας. Πρόσφατα, οι μεγάλες πόλεις είχαν διοργανώσει το Πρώτο Πανδιαστασιακό Ράλι, καλώντας κόσμο από όλο το Γνωστό Σύμπαν, προκειμένου να συγκεντρωθούν χρήματα.

Η Αριστέα είχε ζητήσει ξανά χρηματοδότηση από την Πολιτείαρχη της Μέλβερηθ για να ξεκινήσει να οικοδομεί Ναό της Αρτάλης στο Άπλωμα, μια περιοχή στα νοτιοανατολικά άκρα της μεγαλούπολης, όπου συγκεντρώνονταν πολλοί ταξιδιώτες και πλανόδιοι. Μια

περιοχή όχι και τόσο καλή, αλλά ούτε και τόσο κακή. Η Πολιτειάρχης, αυτή τη φορά, δέχτηκε να χρηματοδοτήσει την παλιά ιέρεια. Ίσως το Πανδιαστασιακό Ράλι να είχε, τελικά, επιφέρει κέρδη αρκετά για να ενισχύσουν την πόλη.

Η οικοδόμηση του Ναού είχε αρχίσει μέσα στον χειμώνα. Υπήρχαν πολλοί εργάτες πρόθυμοι να δουλέψουν, και μάλιστα με χαμηλούς μισθούς – άνθρωποι από την Παραγκούπολη, από το Σιδεράδικο, κι από τα περίχωρα της Μέλβερηθ. Η ίδια η Αριστέα, αν και θα το ήθελε, δεν μπορούσε να βοηθήσει στις βαριές δουλειές· ο νομοκάνοντας των ιερειών της Αρτάλης τής απαγόρευε να κάνει χειρονακτικές εργασίες.

Ο Ευκάρπιος τής πρόσφερε τη βοήθειά του χωρίς να πληρώνεται. Ήταν ένα παιδί της πέτρας που η Αριστέα είχε πάρει κοντά της από μικρό, όταν έμενε στην Παραγκούπολη, κρυμμένη από τους πράκτορες της Παντοκρατείας. Την εξυπηρετούσε τότε κάνοντας διάφορες δουλειές για εκείνη. Τώρα ήταν είκοσι-τριών χρονών. Είχε μεγαλώσει και ψηλώσει πολύ – καφετόδερμος και γαλανομάλλης, αιωνίως αζύριστος. Την έβλεπε σαν μητέρα του. Συνέχεια χαμογελούσε, μοιάζοντας ευτυχισμένος που γνώριζε τη Μέλβερηθ, για πρώτη φορά στη ζωή του, χωρίς την επιβλητική παρουσία των Παντοκρατορικών.

Ο Βασνάρος, που παλιά τον έλεγαν ο Τρελός Λύκος, ή ο Φονιάς της Μέλβερηθ (ανάμεσα σε άλλα παρόμοια παρωνύμια), που παλιά ήταν ο φόβος κι ο τρόμος των Παντοκρατορικών μέσα στους δρόμους τούτης της μεγαλούπολης, έδειχνε τώρα αποπροσανατολισμένος, έξω απ'τα νερά του. Είχε ξεχάσει τι σημαίνει ειρήνη, πάντα μαθημένος να κυνηγιέται, ποτέ να μην έχει σταθερό σπίτι. Βοηθούσε κι αυτός στην οικοδόμηση του Ναού, και συχνά πείραζε την Αριστέα σχετικά με τον νομοκάνονα των ιερειών της Αρτάλης. «Τι θα έκανες αν αναγκαζόσουν να μείνεις μόνη σου για κάποιο λόγο; Δε θα έβαφες το σπίτι σου; Δε θα το καθάριζες; Θα σ'έβρισκα να κατοικείς μέσα σε καμια τρώγλη, χειρότερη απ'αυτή όπου κατοικούσες στην Παραγκούπολη;»

«Να προσέχεις πώς μου μιλάς. Είμαι ιερό πρόσωπο, αλήτη,» αποκρίθηκε η Αριστέα, στον ίδιο τόνο, κι απομακρύνθηκε από τον

Βασνάρο καθώς εκείνος στεκόταν μπροστά σ'έναν από τους εξωτερικούς τοίχους του Ναού και τον έβαφε μ'ένα μακρύ πινέλο.

Χαμογελώντας, την κοίταξε πάνω απ'τον ώμο του ενώ του είχε την πλάτη γυρισμένη. Τα μακριά μαύρα μαλλιά της είχαν γεμίσει λευκές τούφες που έμοιαζαν να προσπαθούν να μοιάσουν στο κατάλευκο σαν ύφασμα δέρμα της. Και δεν ήταν ούτε πενήντα ακόμα. Αλλά η ζωή της κυνηγημένης ιέρειας την είχε κουράσει τόσα χρόνια. Την είχε κουράσει πολύ.

Ήταν ξεκίνημα της άνοιξης πλέον, και ο καιρός είχε αρχίσει να γλυκαίνει.

Δύο άντρες τον πλησίασαν μέσα στο σούρουπο, ενώ καθόταν στα σκαλοπάτια του μισοτελειωμένου Ναού και κάπνιζε ένα τσιγάρο, ντυμένος με πέτσινο παντελόνι, μπότες, και μισοκουμπωμένο πουκάμισο. Ο ένας άντρας ήταν ψηλός και φαρδύς, και φάνταζε τετράγωνος· δέρμα κατάμαυρο σαν τη νύχτα, κεφάλι ξυρισμένο, μύτη χοντρή, μάτια νεκρά· στο δεξί χέρι κρατούσε απ'το σβέρκο έναν νεκρό σκύλο που, αν έκρινε σωστά ο Βασνάρος, πρέπει νάχε πεθάνει από σπασμένο λαιμό. Ο άλλος άντρας ήταν μετρίου αναστήματος, γαλανόδερμος, με κοντοκουρεμένα μαύρα μαλλιά και μουστάκι· φορούσε μελανό παντελόνι, μελανό σακάκι, και λευκή μπλούζα, και χαμογελούσε σαν γιος της Λόρκης· από τη ζώνη του κρεμόταν, σε φανερό σημείο, ένα μεγάλο πιστόλι.

«Γεια χαρά,» είπε.

Ο Βασνάρος δεν μίλησε· φύσηξε καπνό απ'τα ρουθούνια, παρατηρώντας τους.

«Βρήκαμε το σκύλο εδώ γύρω. Δικός σου;» ρώτησε ο γαλανόδερμος άντρας.

«Όχι.»

Το μειδίαμα του γαλανόδερμου άντρα έγινε ακόμα πιο διαβολικό. «Κρίμα, όμως, το ζώο... Επικίνδυνο να τριγυρνάς έτσι αφύλαχτος στις μέρες μας, ε;»

Ο μαυρόδερμος άντρας πέταξε τον σκύλο παραδίπλα, όχι και πολύ μακριά από τα σκαλοπάτια του Ναού.

Ο Βασνάρος έδειξε το κουφάρι με το τσιγάρο του. «Θα το μαζέψεις αυτό; Είναι ιερός ο χώρος. Κόσμος έρχεται να προσευχηθεί, παρότι δεν έχει τελειώσει ακόμα η οικοδόμηση.»

«Χε!... ναι, έρχεται να προσευχηθεί,» είπε ο γαλανόδερμος άντρας. «Αλλά κίνδυνοι κυκλοφορούν στις μέρες μας. Χρειάζεται κάποια προστασία ο κόσμος, δε νομίζεις; Ξέρεις ποιοι είμαστε;»

«Εσείς,» ρώτησε ο Βασνάρος τραβώντας ακόμα μια τζούρα και φτάνοντας προς το τέλος του τσιγάρου του, «ξέρετε ποιος είμαι;»

«Ο Τρελός Λύκος της Μέλβερηθ. Ο Γιος της Λόρκης. Σ'έχουμε ακουστά,» του έκλεισε το μάτι ο γαλανόδερμος.

«Κι εγώ σάς έχω ακουστά.» Ο Βασνάρος τίναξε το τελειωμένο τσιγάρο του μακριά, μέσα στις σκιές του δρόμου. «Είστε της συμμορίας των Ανατολικών Φρουρών. Εσένα» – κοίταζε τον γαλανόδερμο – «σε λένε Ρίβης ο Διπλωτός. Κι αυτόν» – μια κίνηση του χεριού προς τον εύσωμο μαυρόδερμο – «τον λένε Σκυλοπνίχτη, και δεν ξέρω αν έχει άλλο όνομα. Του αρέσει να σκοτώνει σκύλους.» Κοίταξε το νεκρό ζώο μπροστά στα σκαλοπάτια του Ναού. «Ελπίζω να του αρέσει και να τους μαζεύει.» Τα μάτια του Βασνάρου στράφηκαν τώρα στον Σκυλοπνίχτη.

Ο Σκυλοπνίχτης χαμογέλασε κακόγουστα. Δεν κινήθηκε από τη θέση του.

Ο Βασνάρος τράβηξε το πιστόλι από την πίσω μεριά του παντελονιού του και τον σημάδεψε, σηκώνοντας την ασφάλεια. «Επιμένω.»

«Δεν έχουμε πρόβλημα μαζί σου, φίλε,» είπε ο Ρίβης ο Διπλωτός, «αλλά ούτε εσύ θες να μπλέξεις μαζί μας, μα τα βυζιά της Λόρκης.»

«Πάρτε τον γαμημένο σκύλο μπροστά από τον Ναό,» είπε ο Βασνάρος, «αλλιώς θα φάτε σφαίρες.»

«Για την προστασία του Ναού είμαστε εδώ!» τόνισε ο Ρίβης.

«Ο Ναός δε χρειάζεται προστασία.» Ο Βασνάρος εξακολουθούσε να σημαδεύει τον Σκυλοπνίχτη, ανέμελα, σαν να μην έτρεχε τίποτα.

Ο Ρίβης ρουθούνησε. «Ξέρεις τι κακούργοι τριγουρίζουν τώρα που φύγαν οι Παντοκρατορικοί;»

«Το βλέπω. Όχι πως και τότε ήταν καλύτερα τα πράγματα.»

«Θα προσφέρουμε προστασία στο Ναό κι η ιέρεια θα μας πληρώνει. Και εκείνη θάνατι ασφαλής και ο κόσμος που θάρχεται εδώ.»

Ναι, ασφαλείς. Από εσάς, κυρίως. Καριόληδες, σκέφτηκε ο Βασνάρος. «Ευχαριστούμε. Θα τόχουμε στα υπόψη.»

«Μέχρι μεθαύριο βράδυ θέλουμ' απάντηση, Τρελέ Λύκε. Θα ξαναπεράσουμε' από δω.» Ο Ρίβης τού έκλεισε το μάτι.

«Πάρτε το νεκρό σκυλί προτού του πάρω τα πόδια,» είπε ο Βασνάρος, σημαδεύοντας τον Σκυλοπνίχτη.

Ο Ρίβης είπε στον μαυρόδερμο γίγαντα: «Πάρε το ψοφίμι και πάμε.»

Ο Σκυλοπνίχτης τον ατένισε συνοφρυωμένος, σαν αυτή η υποχώρηση να τον είχε ξαφνιάσει πάρα πολύ.

«Πάρ' τον, λέμε, ρε πούστη, και πάμε!» επανέλαβε ο Ρίβης ο Διπλωτός.

Ο Σκυλοπνίχτης, κοιτάζοντας τον Βασνάρο λες κι ήθελε να τον πνίξει με τα πελώρια χέρια του, πλησίασε το κουφάρι, το σήκωσε απ'το σβέρκο, κι ακολούθησε τον Ρίβη που είχε ήδη αρχίσει ν'απομακρύνεται από τον Ναό.

Ο Βασνάρος κατέβασε την ασφάλεια του πιστολιού του και σηκώθηκε από τα σκαλοπάτια.

«Δεν πληρώνω αυτά τα καθάρματα,» δήλωσε η Αριστέα, όταν ο Βασνάρος τής μίλησε για την επίσκεψη των Ανατολικών Φρουρών. Ήταν αργά τη νύχτα, και ο μισοτελειωμένος Ναός της Αρτάλης είχε κλείσει. Οι δυο τους βρίσκονταν σ'ένα δωμάτιο πίσω απ'τον σηκό το οποίο περιλάμβανε ένα κρεβάτι, μια μικρή βιβλιοθήκη γεμάτη από τα μυθιστορήματα του Βασνάρου, κι ένα γραφείο όπου ανάμεσα στα σημειωματάρια και τα χαρτιά της Αριστέας φαινόταν ένα μικρό σύστημα αποθήκευσης/επεξεργασίας δεδομένων που ήταν και τηλεπικοινωνιακός πομπός συγχρόνως. Το είχαν βρει σε τιμή ευκαιρίας στο Παζάρι της Παραγκούπολης, μάλλον επειδή ήταν κλεμμένο. Κάτω απ'το κρεβάτι υπήρχε μια κρυψώνα με τα λεφτά τους και μερικά όπλα και πυρομαχικά.

Ο Βασνάρος δεν αποκρίθηκε, ξαπλωμένος στο κρεβάτι, ντυμένος μόνο με μια γκριζα περισκελίδα· το λευκό-ροζ δέρμα του έμοιαζε

σχεδόν μπρούντζινο στο χαμηλό φως της λάμπας λαδιού που κρεμόταν από ένα τσιγκέλι στον τοίχο. (Δεν χαλούσαν ενέργεια όταν δεν ήταν απαραίτητο. Η ενέργεια κόστιζε.)

«Τι γνώμη έχεις;» τον ρώτησε η Αριστέα, βλέποντας πως δεν πρόκειται να μιλούσε. Ήταν καθισμένη στο σκαμνί του γραφείου, τυλιγμένη με μια μπεζ ρόμπα, τα μαλλιά της πιασμένα μ'ένα κοκαλάκι πίσω απ'το κεφάλι της.

«Οι Ανατολικοί Φρουροί εκβιάζουν πολύ κόσμο σ'όλη την ανατολική μεριά της Μέλβερηθ,» είπε ο Βασνάρος, κοιτάζοντας το ταβάνι, συλλογισμένα. «Ταβερνιάρηδες, εμπόρους, τεχνίτες...»

«Το ξέρω· λες να μην το ξέρω; –Θα καλέσω τη Χωροφυλακή!»

«Και τι περιμένεις ότι θα κάνεις;» Τα μαύρα μάτια του στράφηκαν επάνω της. «Δε μας απείλησαν καν· είπαν ότι θα μας προσφέρουν προστασία–»

Η Αριστέα ρουθούνισε. «'Προστασία'!...»

«Οι χωροφύλακες δεν πρόκειται νάρθουν να στηθούν έξω απ'τον Ναό χωρίς να υπάρχει πολύ σοβαρός λόγος. Δεν θα έρχονταν ακόμα κι αν η κατάσταση δεν ήταν τόσο χάλια όσο είναι σήμερα.»

«Δε μπορούν αυτά τα καθάρματα ν'απειλούν έναν Ναό της Αρτάλης και τον κόσμο που συγκεντρώνεται εδώ!»

«Δεν απείλησαν κανέναν–»

«Τους υπερασπίζεσαι τώρα;»

«Είπαν μόνο ότι προσφέρουν προστασία,» επανέλαβε ο Βασνάρος. «Η Χωροφυλακή δεν πρόκειται να κινηθεί εναντίον τους.»

«Προτείνεις να τους πληρώσω; Δεν πρόκειται να τους πληρώσω! Έχω λεφτά ίσα-ίσα για να φτιάξω τον Ναό, όχι για να πληρώνω τέτοιους παλιανθρώπους!»

Ο Βασνάρος άπλωσε το χέρι του κι έπιασε ένα μυθιστόρημα από τη βιβλιοθήκη. *Επτά Ημέρες στα Φέρνιλγκαν*, έγραφε ο τίτλος. Το άνοιξε εκεί όπου ήταν ο σελιδοδείκτης, άρχισε να διαβάζει.

Η Αριστέα αναστέναξε. «Τι θα κάνουμε όταν θα ξανάρθουν;»

Ο Βασνάρος γύρισε σελίδα. «Δεν έχω αποφασίσει. Πόσα λεφτά έχεις στην άκρη;»

«Σου είπα: δεν πρόκειται να τους πληρώσω.»

«Θα σου δημιουργήσουν προβλήματα–»

«Τότε θα φέρω τη Χωροφυλακή – και θα υπάρχει λόγος!»

«Θα το κάνουν έτσι που δεν θα φαίνεται ότι είναι αυτοί που προκαλούν τα προβλήματα, Αριστέα. Δύο τρόπους έχεις για να τα βάλεις με τέτοιους και να νικήσεις.» Έκλεισε το βιβλίο. «Ή πρέπει να τους τρομοκρατήσεις ή να τους διαλύσεις.»

«Πώς μπορούμε να τους τρομοκρατήσουμε;»

«Με αντίποινα, μόνο. Αν φοβούνται ότι χάνουν κάτι κάθε φορά που μας προκαλούν προβλήματα, θα σταματήσουν.»

«Πώς μπορούμε να τους διαλύσουμε;»

«Ή πρέπει να τους κάνουμε να διαλυθούν από μόνοι τους, εκ των έσω, ή πρέπει να οργανωθούμε και να τους χτυπήσουμε από έξω.»

«Και τι απ'όλ' αυτά είναι πιο εύκολο, νομίζεις;»

«Τίποτα.»

Η Αριστέα είχε αρχίσει να τσαντίζεται· το γόνατό της έκανε, νευρικά, πάνω-κάτω. «Πώς θα δρούσες εναντίον τους αν ήταν οι πράκτορες της Παντοκράτειρας; Τόσες φορές τούς είχες αντιμετωπίσει!»

«Τελείως διαφορετική περίπτωση, Αριστέα. Αυτοί κυνηγούσαν κόσμο· έπρεπε να τους κρύβεσαι. Βασικά, εσύ ίσως να μπορούσες να κάνεις περισσότερα από εμένα εναντίον των Ανατολικών Φρουρών...»

«Τι εννοείς;»

«Ξέρεις τι έκανε ο Μολνάρος εδώ;» Ύψωσε το *Επτά Ημέρες στα Φέρνιλγκαν*.

«Ποιος είναι ο Μολνάρος; Αυτό είναι μια φανταστική ιστορία, μα το Φως της Αρτάλης!»

«Ο Μολνάρος είναι ένας ιερέας του Κάρτωνακ, στα Φέρνιλγκαν—»

«Δε μ'ενδιαφέρει τι κάνουν οι ιερείς βαρβαρικών θεών!»

«Για να καταπολεμηθεί μια αγέλη λύκων, που είχε γι'αρχηγό έναν βασιλικό λύκο, ο Μολνάρος συγκέντρωσε όλους τους χωρικούς της περιοχής και τους έβαλε να συνεργαστούν, αντί να φιλονικούν αναμεταξύ τους όπως συνήθιζαν.»

Η Αριστέα τον κοίταζε συνοφρυωμένη τώρα.

«Καταλαβαίνεις τι εννοώ;» είπε ο Βασνάρος.

Μεθαύριο βράδυ, όταν οι δύο τελευταίοι άνθρωποι έβγαιναν από τον μισοτελειωμένο Ναό, κάποιος άγνωστος με κουκούλα πετάχτηκε από τις σκιές κι αλαλάζοντας σαν παλαβός άρχισε να πυροβολεί στον αέρα με μια καραμπίνα. Οι άνθρωποι που είχαν μόλις βγει από τον Ναό έφυγαν τρέχοντας ενώ τους καταδίωκε.

Ο Βασνάρος στεκόταν μες στο σκοτάδι, στο πλάι του Ναού, και κοίταζε. Η Αριστέα ξεπρόβαλε στην είσοδο, το ίδιο κι ο Ευκάρπιος – κι οι δύο με πιστόλια στα χέρια.

Δυο άλλοι ήρθαν από μια στροφή, γκαρίζοντας και απειλώντας, προστάζοντας τον κουκουλοφόρο να εξαφανιστεί και να μην πειράξει κανέναν. Πράγμα που εκείνος αμέσως έκανε.

Οι δύο νεόφερτοι πλησίασαν τον Ναό της Αρτάλης. Ο Ρίβης ο Διπλωτός και ο Σκυλοπνίχτης. Ο πρώτος χαμογελούσε ξανά σαν γιος της Λόρκης. «Καλησπέρα, Σεβασμιότατη,» χαιρέτησε. «Δύσκολοι καιροί, ε; Επικίνδυνος κόσμος τριγυρνά.»

«Ωραία παράσταση,» ακούστηκε η φωνή του Βασνάρου από το σκοτάδι δίπλα απ'τον Ναό, ξαφνιάζοντας τους συμμορίτες. «Μπορούσα να τον είχα πυροβολήσει, βέβαια, αλλά δε μου φαινόταν να θέλει να βλάψει κανέναν. Ίσως να ήταν απλά ένας τρελός, ή μεθυσμένος, ή τοξικομανής.» Βγήκε απ'το σκοτάδι, με τα μάτια του να γυαλίζουν στο φως της ενεργειακής λάμπας πάνω από τα σκαλοπάτια του Ναού.

«Πολύ έξυπνο, Τρελέ Λύκε,» είπε ο Ρίβης ο Διπλωτός. «Να δούμε άμα θα έκανες πλάκα αν ερχόταν αυτός ο παλαβιάρης προς τα δω, πυροβολώντας!»

«Δεν έκανα πλάκα,» διευκρίνισε ο Βασνάρος.

«Τι θέλετε εδώ;» ρώτησε η Αριστέα τον Ρίβη.

«Σεβασμιότατη,» αποκρίθηκε εκείνος βγάζοντας το μικρό καπέλο που φορούσε απόψε, «ερχόμαστε για να σας προσφέρουμε προστασία από παρανόμους και κακούργους. Είμαστε με τους Ανατολικούς Φρουρούς. Μέριμνά μας η φύλαξη των καλών κατοίκων της ανατολικής μεριάς της Μέλβερηθ, σε τέτοιους δύσκολους καιρούς που ζούμε.»

«Ο Ναός δέχεται κάθε υπηρεσία που προσφέρεται αφιλοκερδώς,» δήλωσε η Αριστέα.

«Όχι και τελείως αφιλοκερδώς, Σεβασμιότατη. Πρέπει κάπως να τρώμε κι εμείς, μεροκαματιάρηδες άνθρωποι – χε! Η φύλαξη στοιχίζει. Και για το συγκεκριμένο του πράγματος: πενήντα ήλιοι το μήνα.»

«Δεν έχουμε τόσα λεφτά,» αποκρίθηκε απλά η Αριστέα.

Τα μάτια του Ρίβη στένεψαν. Φόρεσε πάλι το καπέλο του. «Κακό αυτό. Με λυπεί πολύ.»

«Θα έχετε, όμως, τις ευλογίες μου και την εύνοια της Αρτάλης, αν αποφασίσετε να προστατέψετε τον Ναό αφιλοκερδώς,» είπε η Αριστέα, σταθερά.

«Οι ευλογίες και οι εύνοιες δεν πουλιούνται ούτε αγοράζονται, Σεβασμιότατη. Μη μας κοροϊδεύεις. Προσφέρουμε μια πολύ σοβαρή υπηρεσία, σε λογική τιμή.»

«Τα χρήματα του Ναού είναι περιορισμένα.»

«Ίσως θα έπρεπε να κάνετε καλύτερη διαχείριση.»

Το βλέμμα της σκλήρυνε. «Αυτό είναι δική μας δουλειά.»

«Πολύ κρίμα. Με λυπεί,» είπε ο Ρίβης ο Διπλωτός. «Αν αλλάξετε γνώμη, μπορείτε να απευθυνθείτε στο Φρουραρχείο.» Και προφανώς δεν αναφερόταν σ'αυτό της Χωροφυλακής αλλά στο αρχηγείο των Ανατολικών Φρουρών, το οποίο ήταν στο Σιδεράδικο, βόρεια του Απλώματος όπου βρισκόταν ο Ναός της Αριστέας.

Μετά από τούτα τα λόγια, ο Ρίβης και ο Σκυλοπνίχτης έφυγαν χωρίς φασαρία.

«Νομίζω ότι τους τρώμαξες,» είπε ο Βασνάρος στην Αριστέα.

Ήταν ο πιο δυνατός και ικανοποιητικός οργανισμός που θυμόταν να έχει εδώ και πολύ καιρό. Από τότε που η Σεργήλη ελευθερώθηκε από τους Παντοκρατορικούς, βασικά.

Η Αριστέα φοβόταν ότι ίσως απλά να είχε πια αρχίσει να γερνά, αλλά καταλάβαινε ότι, στην πραγματικότητα, δεν έφταιγε αυτό. Είχε συνηθίσει την έντονη ζωή της κατατρεγμένης ιέρειας: πάντα έπρεπε να βρίσκεται σε επιφυλακή, τα νεύρα της ποτέ δεν ηρεμούσαν. Και μετά, ξαφνικά, είχαν ηρεμήσει· οι Παντοκρατορικοί είχαν φύγει, δεν

υπήρχε πια άμεσος κίνδυνος πίσω από κάθε σκιά. Η αλλαγή ήταν πολύ απότομη. Την είχε πειράξει, νόμιζε. Την είχε κάνει να χάσει την εγρήγορσή της, την όλη ψυχική έξαρση που φέρνει η περιπέτεια.

Η Αριστέα αναστέναξε, έγειρε πάνω από τον Βασνάρο και φίλησε τα χείλη του· ύστερα ξάπλωσε στο πλάι, στηρίζοντας το κεφάλι της στο δεξί της χέρι. Φορούσε μόνο το περιδέραϊό της – το αργυρό περιδέραϊο των ιερειών της Αρτάλης – κι ένα λουρί που είχε πάντα δεμένο σπειροειδώς στον αριστερό της πήχη, γεμάτο με προσευχές.

«Νομίζεις ότι θα ξανάρθουν;» ρώτησε.

«Μόνο αφότου μας δείξουν τη δύναμή τους. Μην καθυστερήσεις την αντεπίθεσή σου. Ο χρόνος είναι σημαντικός αφού αποφάσισες να κινηθείς έτσι.»

«Εσύ μού το πρότεινες.»

«Εγώ απλά σου ανέφερα τι έκανε ένας μυθιστορηματικός ήρωας.» Φίλησε το χέρι της που είχε πάει να χαιδέψει το πρόσωπό του.

«Να σου πω κάτι άλλο;»

«Τι;»

«Είμαι έγκυος.»

«Είναι δικό μου;»

Η Αριστέα τον χαστούκισε ελαφρά. «Δεν έχω κοιμηθεί με κανέναν άλλο εδώ και χρόνια,» είπε, και τον φίλησε δυνατά.

«Νόμιζα ότι οι ιέρειες της Αρτάλης δεν παντρεύονταν...»

«Δεν παντρεύονται.»

«Αλλά επιτρέπει ο νομοκάνονάς σας να κάνετε παιδιά;»

«Αν είναι κορίτσια, ανήκουν στον Ναό,» εξήγησε η Αριστέα.

«Κι αν είναι αγόρια;»

«Η Αρτάλη δέχεται μόνο ιέρειες, όπως ξέρεις. Αν είναι αγόρια, αποφασίζουν μόνα τους τι θα κάνουν ύστερα από μια ηλικία· ή τα αναλαμβάνει ο πατέρας τους, αν θέλει. Ανάλογα. Οι ιέρειες της Αρτάλης δεν λένε πάντα στα παιδιά για τον πατέρα τους, ούτε στον πατέρα για τα παιδιά.»

«Αλλά εσύ μου το είπες.»

«Θα το καταλάβαινες και μόνος σου, ούτως ή άλλως, σύντομα.»

«Αλλιώς δεν θα μου το έλεγες;»

Ανασήκωσε τον έναν ώμο. «Δεν ξέρω.»

Τις επόμενες ημέρες, μιλούσε στους ανθρώπους που συγκεντρώνονταν στον Ναό για τους Ανατολικούς Φρουρούς. Όχι ευθέως, βέβαια. Και όχι αμέσως. Είπε, αρχικά, ότι υπήρχαν ύαινες που έκλεβαν τα λεφτά που εκείνοι έβγαζαν με κόπο· τα έκλεβαν με φοβέρες και απάτες. Τους έκαναν να νομίζουν ότι τους χρειαζόνταν ενώ στην πραγματικότητα μόνο την προστασία της Αρτάλης χρειαζόταν και τίποτα περισσότερο.

Σύντομα, κανένας δεν είχε αμφιβολία ότι η Αριστέα αναφερόταν στους Ανατολικούς Φρουρούς. Και ήταν αρκετοί που δεν τους συμπαθούσαν, όχι μόνο έμποροι και μαγαζάτορες, αλλά και εργάτες ή μέλη άλλων συμμαχιών, και πρόσφυγες της Παραγκούπολης. Η Αριστέα, επιπλέον, δεν ήταν άγνωστη σε τούτες τις περιοχές: πολλοί την ήξεραν από παλιά και την εμπιστεύονταν· ζητούσαν τις ευλογίες και τις τελετές της. Είχε παντρέψει κάμποσους· είχε κηδέψει συγγενείς, φίλους, και γνωστούς τους· είχε ξορκίσει κακά στοιχεία και πνεύματα της πόλης.

Την άκουγαν με προσοχή τώρα που τους έλεγε ότι έπρεπε ν'αντισταθούν στους Ανατολικούς Φρουρούς. Αν ήθελαν προστασία – και η μόνη προστασία που χρειαζόνταν ήταν από τους ίδιους τους Ανατολικούς Φρουρούς – τότε έπρεπε να οργανωθούν αναμεταξύ τους. Κανένας δεν θα τολμούσε να τους βλάψει αν ήταν οργανωμένοι. Και η Αριστέα υποσχέθηκε πως θα τους βοηθούσε. Και υποσχέθηκε, επίσης, πως κι ο Βασνάρος θα τους βοηθούσε, τον οποίο σίγουρα όλοι τους είχαν ακούσει αν όχι δει από κοντά: ο Εκδικητής, ο Αγωνιστής των Δρόμων, ο Τρελός Λύκος, ο Φονιάς της Μέλβερηθ! (Δεν ανέφερε, φυσικά, και το άλλο του παρωνύμιο, ο Γιος της Λόρχης, γιατί ήταν ιέρεια της Αρτάλης και δεν άρθρωνε έτσι απλά το όνομα της Ακατονόμαστης, της Κυράς της Απάτης.)

Τα λόγια της, όμως, όσο οι μέρες περνούσαν, δεν έφτασαν μόνο στ'αφτιά για τα οποία προοριζόνταν, αλλά κι εκεί όπου δεν έπρεπε να φτάσουν...

«Ιέρεια!» Ένας από τους ανθρώπους που είχαν συγκεντρωθεί, μες στο σούρουπο, για να την ακούσουν κατέβασε την κουκούλα της

κάπας του. Ήταν ο Ρίβης ο Διπλωτός, και τώρα δεν χαμογελούσε. «Τα ψέματα που εξαπλώνεις για τους Ανατολικούς Φρουρούς δε θα σου βγουν σε καλό!»

Η Αριστέα, στεκόμενη μπροστά στο άγαλμα της Αρτάλης, πίσω από τον βωμό όπου πριν από λίγο είχαν καεί κάποιοι ανοιξιάτικοι καρποί, έστρεψε το βλέμμα της στον συμμορίτη. Ψύχραιμα. Το περίμενε ότι πιθανώς να συνέβαινε κάτι τέτοιο. Θέμα χρόνου ήταν. Οι Ανατολικοί Φρουροί δεν θ'αργούσαν να μάθουν τι έλεγε στον κόσμο γι'αυτούς. Και ύστερα από την τελευταία της συνάντηση μαζί τους δεν την είχαν αφήσει σε ησυχία: τρεις φορές, άγνωστοι είχαν προπηλακίσει ανθρώπους που έρχονταν ή έφευγαν από τον Ναό· μια φορά, μια αγέλη άγριων σκύλων είχε (όλως τυχαίως) βρεθεί να περιφέρεται μπροστά και γύρω από τον Ναό, γρυλίζοντας επικίνδυνα (και ο Βασνάρος την είχε διώξει με πυροβολισμούς και σπαθιές)· και μια άλλη φορά δυο γυναίκες (παιδιά της πέτρας, μάλλον, μεγαλωμένες στους δρόμους) είχαν πλησιάσει την Αριστέα, όταν βρισκόταν έξω απ'τον Ναό για μια δουλειά, και της είχαν ζητήσει τα λεφτά της – οπότε ο Βασνάρος είχε πάλι επέμβει, σχεδόν θαυματουργικά, σαν σταλμένος από την Αρτάλη, και είχε διώξει τις κλέφτρες με κλοτσιές, κυριολεκτικά, αφού τους πήρε τα παπούτσια.

«Οι ιέρειες της Αρτάλης δεν ψεύδονται,» αποκρίθηκε η Αριστέα στον Ρίβη.

«Οι Ανατολικοί Φρουροί δεν θα το ανεχτούν αυτό!» φώναξε εκείνος, και η φωνή του αντήχησε μες στον σηκό και σ'όλο τον μισοτελειωμένο Ναό. «Δε θ'ανεχτούν ΔΥΣΦΗΜΗΣΗ – ούτε από ιέρεια της Αρτάλης ούτε από κανέναν!»

Τρεις άλλοι κατέβασαν, τότε, τις κουκούλες που είχαν σηκωμένες στα κεφάλια τους και παραμέρισαν τις κάπες τους: δυο άντρες, μία γυναίκα, όλοι τους οπλισμένοι. Ο Βασνάρος, που στεκόταν παράμερα, πίσω από το κατώφλι μιας πόρτας του μισοτελειωμένου τμήματος του Ναού, τους αναγνώρισε και τους τρεις. Μέλη των Ανατολικών Φρουρών, φυσικά. Στο χέρι του ήταν ήδη το πιστόλι του, αν και δεν περίμενε ότι θα επιτίθονταν. Είχαν έρθει, ακόμα μια φορά, για να τρομοκρατήσουν.

«Προσευχήσου, ιέρεια,» είπε ο Ρίβης ο Διπλωμένος, με χαμηλότερη φωνή τώρα, αλλά πιο άγρια, πιο απειλητική, «να μη θυμηθείς τις μέρες των πρακτόρων της Παντοκράτειρας.»

«Τολμάς, αρπακτικό, να εκφοβίζεις μια ιερωμένη της Αρτάλης!» φώναξε η Αριστέα.

Ο ένας από τους τρεις που είχαν παρουσιάσει τα πρόσωπά τους ήταν ιερέας της Λόρκης – ο Βασνάρος τον είχε ξαναδεί – ονομαζόταν Νικόμαχος ο Αιρετικός· και τώρα αυτός ήταν που πέταξε ξαφνικά κάτι μέσα στη φωτιά επάνω στον βωμό της Αρτάλης, φωνάζοντας: «Μαυρίλα στη μαύρη ιέρεια!» Μια μικρή έκρηξη ακολούθησε, μαζί με πολύ, πυκνό, μαύρο καπνό που έκρυψε την Αριστέα από τα μάτια του Βασνάρου και των συγκεντρωμένων ανθρώπων στον Ναό.

«Σεβασμιότατη!» αναφώνησε ο Ευκάρπιος, κι έτρεξε αμέσως προς τον καπνό, ενώ ο κόσμος πανικοβαλλόταν και κραύγαζε, οπισθοχωρούσε. Οι Ανατολικοί Φρουροί καλύφτηκαν μέσα στην αναμπουμπούλα, κι αυτός ήταν ο μόνος λόγος που ο Βασνάρος δεν τους πυροβόλησε. Μετά, είχαν εξαφανιστεί.

Όταν ο μαύρος καπνός διαλύθηκε – και δεν άργησε καθόλου να διαλυθεί – η Αριστέα αποκαλύφθηκε γονατισμένη πίσω από τον βωμό, να μη μπορεί ν'αναπνεύσει, ενώ κάθε εκτεθειμένη σπιθαμή του κατάλευκου δέρματός της είχε μαυρίσει – είχε γίνει σαν κάρβουνο· το ίδιο κι όλες οι άσπρες τούφες των μαλλιών της. Τα βλέφαρά της φαινόταν να μη μπορεί να τ'ανοίξει, και δάκρυα κυλούσαν από τα μάτια της. Ο Ευκάρπιος, που ήταν δίπλα της, δεν έμοιαζε να έχει επηρεαστεί με τον ίδιο τρόπο· μπορούσε ν'αναπνεύσει, είχε τα μάτια του ανοιχτά (αν και λίγο κοκκινισμένα), και το καφετί δέρμα του δεν είχε μαυρίσει παρά ελάχιστα. Η επίδραση της αρχικής έκρηξης του καπνού πρέπει να ήταν που είχε προκαλέσει αυτά τα αποτελέσματα πάνω στην Αριστέα.

Ο Βασνάρος είπε στον κόσμο – πιο απότομα και άγρια απ'ό,τι έπρεπε, νόμιζε – να βγει από τον Ναό και, μετά, σήκωσε την Αριστέα στα χέρια και τη μετέφερε στο δωμάτιό τους πίσω από τον σηκό, αφήνοντάς την στο κρεβάτι. Η αναπνοή της είχε ήδη αρχίσει να επιστρέφει, αλλά ακόμα ανάσαινε με δυσκολία.

«Τι ήταν αυτό που της έριξαν, τα καθάρματα;» ρώτησε ο Ευκάρπιος, που είχε ακολουθήσει τον Βασνάρο.

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε εκείνος.

Η Αριστέα προσπάθησε να μιλήσει, μα δεν μπορούσε.

Όταν είχε συνέλθει κάπως, ήπια μια γουλιιά από την κούπα με το νερό που της έφερε ο Βασνάρος και είπε: «Μαύρος λιβανωτός.»

«Τι πράγμα;»

«Αυτό που μου έριξαν.» Πήρε βαθιά ανάσα. Ακόμα δυσκολευόταν να αναπνέει. Κι ακόμα τα μάτια της δάκρυζαν, και ήταν κατακόκκινα. «Μαύρος λιβανωτός. Οι αλήτες!» Κοίταξε τα χέρια της. «Θα είμαι μαύρη για μέρες!»

«Δε μπορείς να πλυθείς;»

«Δε φεύγει με το πλύσιμο. Θέλει χρόνο.» Ήπια κι άλλο νερό. Ο λαιμός της ήταν ξερός σαν νάχε καταπιεί στάχτες. Θα το μετανιώσουν αυτό! σκέφτηκε.

Ο Βασνάρος τη ρώτησε αν ήταν κατά τα άλλα καλά, αν αισθανόταν κάτι άλλο εκτός από τα συνηθισμένα αποτελέσματα αυτού του μαύρου λιβανωτού, και η Αριστέα κατάλαβε ότι τη ρωτούσε επειδή ήταν έγκυος. «Καλά είμαι,» του απάντησε. «Έτσι νομίζω.» Δεν ένιωθε τίποτα το ανησυχητικό μέσα της.

Δεν σταμάτησε να μιλά εναντίον τους. Δεν ήθελε να δείξει ότι τους φοβόταν. Παρότι μαυρισμένη, συνέχισε να λέει στον κόσμο που ερχόταν στον Ναό της ότι έπρεπε να συσπειρωθούν κατά των Ανατολικών Φρουρών – να οργανωθούν. Τι άλλη απόδειξη ήθελαν ότι ήταν παλιάνθρωποι; Είχαν επιτεθεί σε μια ιέρεια της Αρτάλης! υπονοώντας, μάλιστα, ότι έλεγε ψέματα!

Ως ένδειξη άρνησης να αποδεχτεί το μαύρισμα των Φρουρών, η Αριστέα φορούσε την παλιά της μάσκα όσο μιλούσε. Τη λευκή μάσκα που είχε έναν χρυσό ήλιο στο μέτωπο και έκρυβε μόνο την επάνω μεριά του προσώπου της, καθώς και τα μάγουλά της με μυτερά ημικύκλια. Είχε καιρό να τη χρησιμοποιήσει: από τότε που είχαν φύγει οι Παντοκρατορικοί και δεν είχε πια λόγο να κρύβεται.

Οργανωθείτε, έλεγε στον κόσμο. Οργανωθείτε μόνοι σας και δεν θα χρειάζεστε την προστασία των Ανατολικών Φρουρών. Δεν υπάρχει λόγος να τους δίνετε τα λιγοστά χρήματα που βγάξετε σε τούτους τους δύσκολους καιρούς. Οργανωθείτε, και η Μεγάλη Αρτάλη είναι στο πλευρό σας!

Ο Βασνάρος, περιφερόμενος συχνά-πυκνά γύρω από τον Ναό, έβλεπε Ανατολικούς Φρουρούς να περιφέρονται εκεί επίσης, ή να στέκονται σε εμφανή σημεία, δίχως να κάνουν τίποτα, αλλά με τρόπο απειλητικό. Ο Ευκάρπιος τού πρότεινε μια μέρα να τους επιτεθούν, να τους πυροβολήσουν – λίγο είχε λείψει οι καταραμένοι να σκοτώσουν την Αριστέα, την άλλη φορά! Αλλά ο Βασνάρος τού είπε ότι δεν θα σκότωναν μια ιέρεια της Αρτάλης γιατί φοβόνταν τις αντιδράσεις του κόσμου και έδιναν σημασία στο τι ακουγόταν γι'αυτούς. «Εκείνοι που βασιζονται στην απάτη πάντα ενδιαφέρονται για τη γνώμη του κόσμου, μικρέ.» Θα ήταν ανόητο ο Βασνάρος κι ο Ευκάρπιος να τους πυροβολήσουν, διότι αυτό θα τους έδινε τη δικαιολογία που ζητούσαν για ν'αρχίσουν κι εκείνοι να κάνουν το ίδιο. «Και μην ξεχνάς ότι είναι πολύ περισσότεροι από εμάς. Είμαστε δύο, μόνο, ενώ οι Ανατολικοί Φρουροί, αν δε λαθεύω, έχουν καμια διακοσαριά μέλη. Ακόμα κι αν φέρω γνωστούς μου από τον καιρό του κυνηγητού με τους πράκτορες της Παντοκράτειρας, πάλι λίγοι θα είμαστε.»

Οι Ανατολικοί Φρουροί, φυσικά, δεν έπαψαν να τους παρενοχλούν. Χωρίς να δείχνουν ότι ήταν εκείνοι, εννοείται. Κάποιες φορές, όταν κόσμος ερχόταν ή έφευγε από το Ναό, παράξενα σκηνικά συνέβαιναν: τρελοί περνούσαν φωνάζοντας ή σκουντώντας ή πυροβολώντας στον αέρα· άγρια σκυλιά παρουσιάζονταν· ένα τρίκυκλο όχημα με καρότσα άρπαξε απρόσμενα φωτιά. Ο Ευκάρπιος και ο Βασνάρος δέχτηκαν επίθεση από ληστές καθώς επέστρεφαν από το Σιδεράδικο μεταφέροντας πράγματα για την οικοδόμηση του Ναού, τα οποία είχαν φορτωμένα πάνω σε δυο μουλάρια. Ανάμεσα στους ληστές ο Βασνάρος είδε και τις δύο αλήτισσες που είχε διώξει την άλλη φορά μακριά από την Αριστέα παίρνοντάς τους τα παπούτσια. Οι κλέφτες ζήτησαν και τα πράγματα και τα μουλάρια και τα λεφτά τους. Πήραν, τελικά, μερικές σφαίρες από πιστόλια και μερικά χτυπήματα από τη λεπίδα του σπαθιού του Βασνάρου κι

έφυγαν τρέχοντας, τραυματισμένοι αλλά κατά τα άλλα εν ζωή. Οι δύο αλήτισσες έχασαν πάλι, καθόλου τυχαία, τα παπούτσια τους.

Μια μέρα η Κλυμένη και ο Βενμίλιος, δύο παλιοί επαναστάτες, σύνδεσμοι του Βασνάρου (ο οποίος, παρότι εναντίον των Παντοκρατορικών, ποτέ δεν ήταν ακριβώς με την Επανάσταση), ήρθαν να επισκεφτούν τον καινούργιο Ναό της Αρτάλης: εκείνη ψηλή και χρυσόδερμη, με πράσινα μαλλιά μακριά ως τους ώμους, τα οποία δεν είχαν ασπρίσει καθόλου παρά τα χρόνια που είχαν περάσει· εκείνος μετρίου αναστήματος και γαλανόδερμος, με κόκκινα μαλλιά που είχαν αρκετές άσπρες τρίχες πλέον. Αν και ούτε η Αριστέα ούτε ο Βασνάρος ήταν σίγουροι, υπέθεταν ότι η Κλυμένη και ο Βενμίλιος ήταν λίγο πιο μεγάλοι από εκείνους: πενηντάρηδες. Τους φιλοξένησαν στον Ναό και έφαγαν μαζί τους.

Η Κλυμένη και ο Βενμίλιος τούς είπαν για τις δουλειές τους τώρα, μετά τον μεγάλο πόλεμο: εκείνη εμπορευόταν πλαστικές ύλες, εκείνος έκανε διαφήμιση στη Μέλβερηθ και στις περιοχές γύρω της. Ο Βασνάρος κι η Αριστέα τούς είπαν για τις δικές τους δουλειές με τον Ναό και για όσα είχαν συμβεί με τους Ανατολικούς Φρουρούς. Η Κλυμένη κι ο Βενμίλιος δεν είχαν ακουστά τη συγκεκριμένη συμμορία, γιατί δεν περιφέρονταν πλέον σε τούτα τα μέρη, στ'ανατολικά της Μέλβερηθ, και οι Φρουροί μετά τη φυγή των Παντοκρατορικών ήταν που είχαν αποκτήσει δύναμη.

«Μπορούμε κάπως να βοηθήσουμε;» ρώτησε ο Βενμίλιος.

«Δε νομίζω,» αποκρίθηκε ο Βασνάρος, καθώς ήταν όλοι τους (και ο Ευκάρπιος μαζί) καθισμένοι σ'ένα τραπέζι ενός δωματίου του Ναού που η οροφή του δεν ήταν ακόμα ολοκληρωμένη.

«Θυμάσαι μια κρυφή αποθήκη όπλων της Επανάστασης που υπήρχε εδώ, στο Άπλωμα;» του είπε η Κλυμένη.

«Αυτή κάτω από το βορινό δωμάτιο της Ανατολικής Στάσης;» Ένα αρκετά μεγάλο πανδοχείο στα ανατολικά άκρα του Απλώματος.

«Ναι. Υπάρχει ακόμα, απ'ό,τι έχω ακούσει. Αν χρειάζεσαι όπλα μπορείς να τα βρεις εκεί. Έχει χειροβομβίδες, καπνογόνα, σφαίρες, ακόμα κι ένα μικρό ρουκετοβόλο σε κομμάτια.»

«Ελπίζω,» είπε ο Βασνάρος, «να μη μου χρειαστούν. Αλλά ευχαριστώ για την πληροφορία. Νόμιζα ότι θα είχαν εξαφανιστεί πια από εκεί.»

Ο Βενμίλιος ανασήκωσε τους ώμους, μειδώντας. «Κανένας δεν μπήκε στον κόπο.»

Την επόμενη μέρα ύστερα από την επίσκεψη των παλιών επαναστατών, κατά το μεσημέρι, ενώ ο Βασνάρος έβαφε μια πόρτα, δύο εργάτες έφτιαχναν την οροφή, ο Ευκάρπιος ετοίμαζε φαγητό, και η Αριστέα μιλούσε σε δύο πιστές της Αρτάλης, ένας κουστουμαρισμένος άντρας μπήκε στον Ναό μαζί με δύο σωματοφύλακες.

«Θα μπορούσα να μιλήσω την Αριστέα, την ιέρεια της Αρτάλης;» ρώτησε.

Η Αριστέα τον κοίταξε συνοφρυωμένη. «Εγώ είμαι. Τι θα θέλατε;»

«Είστε η Αριστέα Δίγνωνμη;»

«Μάλιστα.» Ο άντρας δεν της φαινόταν για κανένας αλήτης. Με επιχειρηματίας έμοιαζε, ή με κάτι τέτοιο. Πρέπει να ήταν καμια πενταετία μεγαλύτερός της.

«Έχετε ταυτότητα πολίτιδος της Μέλβερηθ;»

«Ασφαλώς και έχω.»

«Θα μπορούσα να τη δω; Μεταφέρω ένα μήνυμα προσωπικής φύσης.»

Η Αριστέα φεύγοντας από τον σηκό πήγε στο γραφείο της, πήρε την ταυτότητά της, κι επέστρεψε. Του την έδειξε.

«Μάλιστα,» είπε ο άντρας. «Αυτό είναι για εσάς.» Της έδωσε έναν σφραγισμένο φάκελο και έφυγε από τον Ναό μαζί με τους σωματοφύλακές του.

Η Αριστέα κοίταξε τη σφραγίδα. Είχε επάνω το σύμβολο της Πολιτείας της Μέλβερηθ.

Ο Βασνάρος, που είχε κρυφακούσει όλη την κουβέντα, ξεπρόβαλε πίσω από την πόρτα που έβαφε. «Τι συμβαίνει;» ρώτησε.

Η Αριστέα, προτού ανοίξει το μήνυμα (για το οποίο είχε μια άσχημη αίσθηση), έδιωξε τις δύο γυναίκες που είχαν έρθει να επισκεφτούν τον Ναό λέγοντάς τους πως φυσικά και μπορούσαν να στείλουν τις κόρες τους για να επιλεγούν ως δόκιμες της Αρτάλης, αν ήθελαν. «Επί

του παρόντος, όμως, δεν είναι δυνατόν να δεχτώ παραπάνω από μία, λόγω της κατάστασης του Ναού· και δεν υπόσχομαι ότι θα δεχτώ καμία.» Οι γυναίκες την ευχαρίστησαν και έφυγαν.

Η Αριστέα έσπασε τη σφραγίδα και άνοιξε τον φάκελο, ενώ ο Βασνάρος πλησίαζε. Τράβηξε τη διπλωμένη επιστολή από μέσα και την ξεδίπλωσε. Διάβασε το μήνυμα. Ήταν σταλμένο από το Δικαστήριο Ανατολικής Μέλβερηθ. Κάποια ονόματι Κυράλη Σάραλκωφ τής είχε κάνει μήνυση για διατάραξη της τάξης της πόλης και κακόβουλη διέγερση των πληθών.

«Τι λένε, γαμώ την-την-την-! Τρελάθηκαν;»

Ο Βασνάρος πήρε το μήνυμα από το χέρι της και το διάβασε. «Κυράλη Σάραλκωφ;» είπε. «Αν δεν κάνω λάθος, είναι μέλος των Ανατολικών Φρουρών.»

«Δεν είναι δυνατόν το Δικαστήριο να δέχτηκε τέτοιες σαχλαμάρες! Είμαι ιέρεια της Αρτάλης, μα το Φως της Αρτάλης!»

«Οι ιέρειες της Αρτάλης δεν νομίζω ότι εξαιρούνται από τον Νόμο της Μέλβερηθ-»

«Μα δεν κάνω αυτά που λέει ότι κάνω!» Το κατάλευκο δέρμα της, που πριν από πέντε μέρες είχε ξεμαυρίσει, τώρα άρχισε να γίνεται κόκκινο στο πρόσωπο.

«Είμαι σίγουρος,» είπε ο Βασνάρος επιστρέφοντάς της την επιστολή, «ότι θα σου είχαν κάνει μήνυση για συκοφαντία, αν μπορούσαν. Αλλά δεν μπορούν, γιατί οι συμμορίες, σ'αντίθεση με τις ιέρειες, εξαιρούνται από τον Νόμο. Επομένως, έπρεπε να βρουν άλλο τρόπο.»

Η Αριστέα χτύπησε το πόδι της οργισμένα στο πάτωμα του σηκού που πρόσφατα είχαν πλακοστρώσει. «Αν δεν ήμουν ιέρεια της Αρτάλης, θα τους σκότωνα!»

«Μην ανησυχείς· έχω υπόψη μου έναν δικηγόρο που μου χρωστά χάρη από τον καιρό του κυνηγητού.»

Ο δικηγόρος ονομαζόταν Αίολος Βαλέρνεφ, και έμενε στη Σκιστή, δυτικά του Απλώματος, όπου οι Φρουροί δεν είχαν επιρροή, απ'όσο ήξερε ο Βασνάρος. Χρωστούσε στον Βασνάρο τη ζωή του από τότε

που οι πράκτορες της Παντοκράτειρας είχαν στείλει μια δολοφόνο να τον καθαρίσει – από τότε που ο Αίολος δεν ήταν δικηγόρος αλλά «διαπραγματευτής», και μισθωνόταν από διάφορους ανθρώπους, κυρίως του υπόκοσμου της Μέλβερηθ και των περιχώρων της. Είχε και κάποιες απόμακρες επαφές με την Επανάσταση.

Δεν άργησε να έρθει στον Ναό όταν ο Βασνάρος τον κάλεσε, και συζήτησαν το θέμα μαζί με την Αριστέα.

Ο Αίολος χαμογέλασε, καθώς ήταν καθισμένοι γύρω από το τραπέζι. «Ανοησίες,» είπε. «Οι κατηγορίες δεν ευσταθούν· δεν μπορούν να σε πειράξουν. Θα αναλάβω την υπόθεση. Δωρεάν,» πρόσθεσε ρίχνοντας μια λοξή ματιά στον Βασνάρο, αλλά χωρίς καμία δυσαρέσκεια. Έμοιαζε, μάλιστα, διασκεδασμένος.

«Σ'ευχαριστώ,» του είπε η Αριστέα. «Θα ετοιμάσω, τουλάχιστον, ένα φυλαχτό για εσένα, ώστε η Μεγάλη Μητέρα του Ήλιου να σε προσέχει.»

Το μειδίαμα του Αίολου έγινε πονηρό πάνω στο γαλανόδερμο, μουσάτο πρόσωπό του. «Δε μπορώ να μη δεχτώ, Σεβασμιότατη, αν και νομίζω πως η Λόρκη είναι που συνήθως με προσέχει, τα τελευταία είκοσι χρόνια.»

Η Αριστέα τον ατένισε με αυστηρή δυσαρέσκεια. «Νομίζεις, και μόνο,» του είπε.

Συνέχισε να μιλά στον κόσμο που συγκεντρωνόταν στο Ναό της, όπως και πριν, ενώ ο δικηγόρος ανέλαβε την υπόθεση στο Δικαστήριο Ανατολικής Μέλβερηθ, που βρισκόταν στους Συλλέκτες, επί της Κερκοφόρου. Ορισμένες φορές, έπρεπε βέβαια να παρουσιαστεί και η Αριστέα εκεί, καθώς επίσης και διάφοροι μάρτυρες – άνθρωποι που ή θα την υποστήριζαν ή θα μιλούσαν εναντίον της. Υποστηρικτές, παραδόξως, δυσκολεύτηκε να βρει, γιατί οι περισσότεροι που έρχονταν στον Ναό της και την άκουγαν φοβόνταν να πάνε στο Δικαστήριο: και η Αριστέα υποπτευόταν ότι ο φόβος τους προερχόταν από τους Ανατολικούς Φρουρούς· δεν ήθελαν να στοχοποιηθούν. Ο Βασνάρος συμφωνούσε. Μάρτυρες πρόθυμοι να μιλήσουν εναντίον της, όμως, συγκεντρώθηκαν αρκετοί, και η Αριστέα απορούσε με την παρουσία ορισμένων· δεν θυμόταν να τους είχε δει ποτέ στον Ναό της. Δεν αμφέβαλλε ότι όλοι που έρχονταν για

να καταθέσουν εναντίον της – να ισχυριστούν πως, όντως, προσπαθούσε να διαταράξει την τάξη της πόλης και να διεγείρει τα πλήθη προς βίαιες ενέργειες – ήταν είτε πληρωμένοι είτε εκφοβισμένοι. Οι Ανατολικοί Φρουροί δεν έπαιζαν δίκαια. Όπως ήταν αναμενόμενο.

«Ούτε εμείς χρειάζεται να παίζουμε δίκαια,» είπε ο Βασνάρος στην Αριστέα. «Θα φέρουμε ανθρώπους που δεν τους φοβούνται – ανθρώπους που τους μισούν – είτε έχουν έρθει ποτέ στο Ναό σου είτε όχι.»

Η Ιέρεια δεν διαφώνησε. Ούτε ο Αίολος διαφώνησε όταν του το είπαν. «Οι δίκες δεν είναι πάντα δίκαιες υποθέσεις,» είπε, φιλοσοφικά. «Σχεδόν ποτέ, βασικά. Και ειδικά τώρα.»

«Σ’το είπα ότι είναι καλός δικηγόρος, δεν σ’το είπα;» ρώτησε ο Βασνάρος την Αριστέα, μειδιώντας, ενώ ο Αίολος ήταν μπροστά και οι τρεις τους βρίσκονταν γι’ακόμα μια φορά στον μισοτελειωμένο Ναό συνωμοτώντας για το πώς να συνεχίσουν τον δικαστικό τους αγώνα.

Ο Βασνάρος επισκέφτηκε τη Μάρθα τη χαρτοπαίκτηρια, που κάποτε, όχι πριν από πολύ καιρό, οι Ανατολικοί Φρουροί την είχαν ξυλοκοπήσει επειδή την είχαν πιάσει να κλέβει στα χαρτιά, στην ταβέρνα της Πρώτης Γάτας, στο Παζάρι της Παραγκούπολης. Η Μάρθα ήταν έγκυος, τότε, και είχε χάσει το παιδί της· πρέπει να ήταν τόσο έγκυος όσο ήταν τώρα η Αριστέα, που δεν της φαινόταν ακόμα. Επίσης, της είχαν σπάσει το πόδι στην κνήμη, και κούτσαινε μέχρι σήμερα – και μάλλον για πάντα θα κούτσαινε – λιγάκι από τα δεξιά. Τους μισούσε με πάθος τους Φρουρούς. Μετά χαράς δέχτηκε να συμμαχήσει με την Αριστέα, να καταθέσει υπέρ της.

Ο Βασνάρος μίλησε με τον αρχηγό της συμμορίας των Φωνακλάδων, ενώ ανοιξιάτικη βροχή χτυπούσε τα παράθυρα και την οροφή του άντρου τους στο Σιδεράδικο. Οι Φωνακλάδες δεν τα πήγαιναν καθόλου καλά με τους Ανατολικούς Φρουρούς, και τρεις απ’αυτούς δέχτηκαν ευθύς αμέσως να τους εναντιωθούν στο δικαστήριο. Οι δύο ήταν σιδεράδες, η τρίτη σταβλίτισσα.

Ο Βασνάρος ρώτησε έναν οδηγό επιβατηγού οχήματος, τον Ρενέ Εύδρομο, αν μπορούσε να βοηθήσει. Ο Ρενέ τού χρωστούσε από παλιά, και είχαν κάμποσες φορές συνεργαστεί οι δυο τους.

Ακούγοντας για την υπόθεση, είπε: «Ναι, γιατί όχι; Εμένα δε μ'ορίζουν οι Ανατολικοί Φρουροί. Σ'όλη την πόλη γυρίζω.»

Ο Βασνάρος προσπάθησε, επίσης, να εμψυχώσει μερικούς από τους τακτικούς επισκέπτες του Ναού που φοβόνταν να πάνε να καταθέσουν υπέρ της Αριστέας. «Θα έρθουν και θα μας κάνουν προβλήματα, Βασνάρε, στις δουλειές μας.» «Έχουμε κι οικογένειες – δε θέλουμε να μπλέξουμε με δαύτους!» «Μπορεί και να σε μαχαιρώσουν αυτοί καμια ώρα, ή ν'αμολήσουν σκυλιά να σε φάνε.» Ο Βασνάρος τούς θύμισε τα λόγια της Αριστέας: «Αν οργανωθείτε,» τους είπε, «δεν μπορούν να σας πειράξουν. Θέλετε να ζείτε συνέχεια κάτω από την απειλή τους; Κι επιπλέον, θα είμαι εκεί – σας το υπόσχομαι – θα τους δώσουμε ένα μάθημα.»

Στο τέλος, πέντε απ'αυτούς αποφάσισαν να έρθουν στο Δικαστήριο. Και ήταν κι άλλοι τρεις που είχαν έρθει από μόνοι τους, εξ αρχής.

Ο Αίολος, όσο μάρτυρες υπεράσπισης συγκεντρώνονταν, τόσο πιο χαρούμενος έδειχνε. «Η νίκη γίνεται ολοένα και πιο βέβαιη, Βασνάρε αδελφέ μου!» είπε. «Και τους δικαστές νάχουν οι πούστηδες στο τσεπάκι τους – πράγμα που αποκλείω – η αλήθεια θα λάμψει. Ακόμα κι οι πληρωμένοι δυσκολεύονται να πάνε κόντρα στην ολοφάνερη λογική, γιατί μετά μπορούμε να αποταθούμε μέχρι και στο Ανώτατο Δικαστήριο της Πολιτείας.» Το Δικαστήριο που ήταν πάνω από όλα τ'άλλα της Μέλβερηθ.

Η Αριστέα, εν τω μεταξύ, δέχτηκε να μιλήσει σε δυο κοπέλες που ήθελαν να μπουν ως δόκιμες στον Ναό, και τελικά αποφάσισε να πάρει τη μία. Η άλλη δεν της έμοιαζε τόσο «πνευματική», όπως είπε στον Βασνάρο – ό,τι κι αν σημαίνει αυτό, σκέφτηκε εκείνος. Η κοπέλα που επιλέχθηκε ήταν δεκαπέντε χρονών, είχε δέρμα λευκό με απόχρωση του ροζ, καστανόξανθα μαλλιά, και κοκαλιάρικη μορφή. Δεν ήταν τυχαίο που ήθελε νάρθει στον Ναό. Η μητέρα της είχε άλλα τρία παιδιά μικρής ηλικίας και δυσκολεύονταν να ζήσουν. Ως δόκιμη, θα έτρωγε και θα κοιμόταν στον Ναό· ακόμα και τον χιτώνα της δόκιμης η Αριστέα θα της τον έδινε.

«Νομίζεις ότι έχουμε λεφτά για να ταίζουμε ένα επιπλέον άτομο;» ρώτησε ο Βασνάρος την Αριστέα, όταν ήταν οι δυο τους.

«Θα κάνει δουλειές για τις οποίες άλλοι πληρώνονται κανονικά,» αποκρίθηκε η ιέρεια, ξαπλωμένη στην αγκαλιά του, μέσα στο μικρό δωμάτιο πίσω από τον σηκό. «Και χρειάζομαι άλλη μια βοήθεια πέρα από αυτή του Ευκάρπιου, ειδικά τώρα που συγκεντρώνεται ολοένα και περισσότερος κόσμος στον Ναό. Επιπλέον, στους Ναούς της Αρτάλης δεν είναι ποτέ μόνο μία ιέρεια. Ο δικός μας είναι μικρός, αλλά πρέπει να μεγαλώσει, και να ισχυροποιηθεί.»

«Εσύ ξέρεις καλύτερα...»

Οι άνθρωποι που αποφάσισαν να πάρουν θάρρος και να βοηθήσουν την Αριστέα στον δικαστικό της αγώνα βρήκαν, σύντομα, τον μπελά τους. Οι Ανατολικοί Φρουροί τους πλησίαζαν και τους απειλούσαν, ή έστηναν σκηνικά εναντίον τους.

Ο Βασνάρος, όμως, δεν ήταν ποτέ μακριά. Οι οκτώ μάρτυρες έμεναν στο Άπλωμα, όλοι τους σχετικά κοντά στον Ναό της Αρτάλης, και ο Βασνάρος είχε βάλει κάτι παιδιά της πέτρας (κανένα μεγαλύτερο από δέκα, δώδεκα χρονών) να τους παρακολουθούν, κι άμα δουν κάτι να συμβαίνει, νάρθουν αμέσως να του το σφυρίξουν. Κι όποτε τα παιδιά της πέτρας έρχονταν ο Βασνάρος δεν δίσταζε να τρέξει στο μέρος που ίσως κάτι άσχημο να γινόταν, ό,τι ώρα κι αν ήταν. Σπανίως τα παιδιά της πέτρας έκαναν λάθος: μεγαλωμένα στους δρόμους, χωρίς γονείς, ήξεραν τις κακοτοπιές της πόλης· περιφέρονταν από τις βόρειες άκρες της Παραγκούπολης ως τις νότιες άκρες του Απλώματος και πέρα απ' αυτό. Γι'ακόμα μια φορά, ο Βασνάρος πήρε τον ρόλο του Αγωνιστή των Δρόμων. Έδωσε μια αγέλη άγριων σκυλιών με το σπαθί του· κυνήγησε δυο κλέφτες που είχαν μπουκάρει σ'ένα σπίτι· απομάκρυνε δυο νταήδες που είχαν στριμώξει την κόρη ενός μάρτυρα. Το πιο σημαντικό επεισόδιο, όμως, ήταν όταν πλησίασε τρεις Ανατολικούς Φρουρούς που είχαν πλευρίσει έναν άλλο μάρτυρα, μες στο απόγευμα, και τον απειλούσαν. Ο ένας ήταν ο Σκυλοπνίχτης, ο άλλος ο Ρίβης ο Διπλωτός, κι η τρίτη μια πρασινόδερμη γυναίκα που τη λέγανε Δροσώ η Άγρια και φημολογείτο πως ήταν από τα Φέρνιλγκαν. Είχε τα κόκκινα μαλλιά της δεμένα αλογοουρά ψηλά πάνω στο κεφάλι της, και ήταν ψηλή και

μυώδης, ντυμένη τώρα με μια αμάνικη μπλούζα, εφαρμοστό παντελόνι, και μπότες που έφταναν ως το γόνατο.

Ο Βασνάρος, τραβώντας το σπαθί μέσα από την κάπα του και πλησιάζοντας, τους ζήτησε ευγενικά να τσακιστούν και να πάρουν δρόμο, ν' αφήσουν τον άνθρωπο ήσυχο αν ήθελαν και τη δική τους ήσυχία.

«Ποιος νομίζεις ότι είσαι, ψευτοπαλληκαρά;» μούγκρισε ο Ρίβης ο Διπλωτός. «Νομίζεις ότι επειδή κάποι' ήσουν ο Τρελός Λύκος που δάγκωνε σκυλιά της Παντοκράτειρας, τώρα κάνεις κουμάντο στην πόλη; Εσύ πάρε δρόμο, κι άσε μας να συνεχίσουμε την κουβέντα με τον κύριο.»

«Εκείνος δεν μου φαίνεται πρόθυμος να συνεχίσει την κουβέντα μαζί σας,» είπε ο Βασνάρος.

Ο ίδιος ο μάρτυρας είχε καταπιεί τη γλώσσα του, κι έκανε πίσω με ελαφρά βήματα–

Ο Σκυλοπνίχτης τον άρπαξε ξαφνικά απ'το μπράτσο. «Μείνε,» είπε.

«Παρ' τα χέρια σου από πάνω του!» πρόσταξε ο Βασνάρος.

Ο Ρίβης έκλεισε το μάτι, κάνοντας ένα κοφτό τσκ! με την άκρη του στόματός του, και η Δροσώ η Άγρια κινήθηκε απότομα και γρήγορα σαν να την είχε τσιμπήσει μύγα. Τράβηξε από τη ζώνη της ένα κοντό ρόπαλο με σιδερένια, αγκαθωτή κεφαλή: πάτησε ένα κουμπί πάνω στην ξύλινη λαβή του και η κεφαλή τινάχτηκε, βρισκόμενη στο πέρας μιας αλυσίδας. Η Δροσώ άρχισε να τη στροβιλίζει πάνω απ'το κεφάλι της.

Ο Βασνάρος πετάχτηκε προς τ'αριστερά, σκύβοντας, για ν'αποφύγει τη σιδερένια σφαίρα με τα καρφιά που θα του είχε, σίγουρα, σπάσει το κεφάλι αν τον είχε πετύχει.

Ο Ρίβης γελούσε καθώς η Δροσώ στροβίλιζε ξανά την αλυσίδα και την τίναξε προς τον Βασνάρο. Εκείνος πήδησε όπισθεν, και τα καρφιά πέρασαν μερικά εκατοστά μπροστά απ'το στήθος του. Ο λιγοστός κόσμος που βρισκόταν σ'ετούτο τον δρόμο έφευγε τρέχοντας, βλέποντας τι γινόταν.

Με την άκρια του ματιού του, ο Βασνάρος είδε τον Σκυλοπνίχτη να τραβά τον μάρτυρα από το χέρι, απομακρύνοντάς τον με τη βία.

«Τελείωνε μαζί του!» φώναξε ο Ρίβης στη Δροσώ, ενώ η αλυσίδα της στροβιλιζόταν ξανά κι εκείνη πλησίαζε τον Βασνάρο με προσεχτικά βήματα κι ένα στραβό χαμόγελο στα χείλη.

Ο Βασνάρος μπορούσε άνετα να κάνει την αλυσίδα να τυλιχτεί γύρω από τη λεπίδα του σπαθιού του, αλλά τότε σίγουρα θα έχανε το σπαθί. Μπορούσε επίσης να τραβήξει το πιστόλι του και να πυροβολήσει τη Δροσώ, αλλ' αυτό θα έκανε αναμφίβολα τα πράγματα ν'αγριέψουν ακόμα περισσότερο. Επιπλέον, ούτε οι Ανατολικοί Φρουροί είχαν τραβήξει πυροβόλα όπλα. Έπρεπε να παίξει το παιχνίδι τους. Όχι μόνο για να επιβιώσει, μα και για να δημιουργήσει παράδειγμα εναντίον τους – ότι δεν ήταν και τόσο ανίκητοι τελικά. Κάμποσοι άνθρωποι κοίταζαν από τα χτίρια τριγύρω και τις γωνίες.

Ο Βασνάρος οπισθοχώρησε προς μια κολόνα που επάνω της βρισκόταν μια ενεργειακή λάμπα η οποία δεν ήταν αναμμένη καθώς το φως της ημέρας δεν είχε ακόμα χαθεί. Η Άγρια τον ακολούθησε, διατηρώντας κάποια απόσταση, στροβιλίζοντας το όπλο της – και τινάζοντάς το καταπάνω του. Ο Βασνάρος πετάχτηκε στο πλάι, αποφεύγοντας την αγκαθωτή σφαίρα. Η αλυσίδα τυλίχτηκε γύρω από την κολόνα, και προς στιγμή το όπλο μπλέχτηκε εκεί και το χέρι της Δροσώ έμεινε τεντωμένο. Ο Βασνάρος όρμησε, σπαθίζοντας την ξύλινη λαβή, η οποία ήταν κούφια στο εσωτερικό για να χωρά την αλυσίδα όταν μαζευόταν. Η λεπίδα του την έσπασε στα δύο.

Η Δροσώ η Άγρια, παραπατώντας, έκανε δυο βήματα όπισθεν. Ο Βασνάρος την κλότσησε στην κοιλιά, διπλώνοντάς την (αν και όφειλε να παρατηρήσει πως οι κοιλιακοί μύες που αισθάνθηκε να συναντά η μπότα του ήταν δυνατοί). Τη χτύπησε στο κεφάλι με το μανίκι του σπαθιού του, σωριάζοντάς την ξερή στο πλακόστρωτο.

«Σκυλοπνίχτη,» σύριξε ο Ρίβης ο Διπλωτός, «ο σκύλος σου!» δείχνοντας τον Βασνάρο.

Αφήνοντας το μπράτσο του μάρτυρα, ο ψηλός, ευρύτερος, μαυρόδερμος άντρας έτρεξε καταπάνω στον Βασνάρο δίχως καθυστέρηση. Εκείνος προσπάθησε να τον κρατήσει μακριά, με την απειλή του σπαθιού του, αλλά ο δαιμονισμένος γιος του Κάρτωλακ άρπαξε τη λεπίδα με το μεγάλο χέρι του, αδιαφορώντας για το αίμα

που πετάχτηκε, και την τράβηξε, με τα δύο χέρια, από τη λαβή του Βασνάρου. Πετώντας το όπλο παραδίπλα, αυτά τα χέρια στραγγαλιστή ήρθαν μετά προς τον λαιμό του Βασνάρου, με αίματα να κυλάνε επάνω τους. Ο Βασνάρος έκανε να τα αποφύγει αλλά τον γράπωσαν: το ένα πιάστηκε στην κάπα του, στον ώμο· το άλλο άρχισε να του σφίγγει το λαρύγγι με μένος.

Τα νεκρά μάτια του Σκυλοπνίχτη είχαν ξαφνικά γεμίσει ολοζώντανες φλόγες παραφροσύνης. Τα χείλη του χαμογελούσαν.

Ο Βασνάρος έβλεπε σκοτάδι να συγκεντρώνεται από γύρω. Τα χέρια του πάλευαν μα δεν μπορούσαν να κάνουν τη λαβή του Σκυλοπνίχτη να χαλαρώσει.

«Δώσ' του τέλος του άθλιου κωλογεννήματος της Λόρκης!» άκουσε τον Ρίβη να φωνάζει πίσω από το βουητό στ'αφτιά του. «Στείλ' τον να βρει το Νεκροφύλακα! Ένα σκυλί είναι, ένα σκυλί, όχι λύκος!»

Ο Βασνάρος έκανε να τραβήξει το πιστόλι από τη ζώνη του, αλλά ο Σκυλοπνίχτης δεν ήταν τόσο ηλίθιος όσο φαινόταν· τον κατάλαβε, και το χέρι του που έσφιγγε την κάπα του Βασνάρου άρπαξε τώρα τον πήχη του, ακινητοποιώντας τον.

Ο Βασνάρος αισθανόταν έτοιμος να σκάσει από την έλλειψη αέρα. Άκουγε την καρδιά του να βροντά κάτω από το στήθος του· ήταν βέβαιος ότι θα την άκουγε κι ολόκληρη η Μέλβερηθ. Το σκοτάδι πύκνωνε ολόγυρά του. Προσπάθησε, με το ελεύθερο χέρι του, να γρονθοκοπήσει τον Σκυλοπνίχτη στ'αρχίδια, αλλά αν τον πέτυχε ήταν αμφίβολο· εκείνος, πάντως, δεν χαλάρωσε καθόλου τη λαβή του.

Ο Βασνάρος, όμως, βρισκόταν ακόμα κοντά στην κολόνα, και το θυμήθηκε. Θυμήθηκε την αλυσίδα με την αγκαθωτή σφαίρα που εξακολουθούσε να είναι τυλιγμένη εκεί. Άπλωσε ξανά το χέρι του κι άγγιξε την κολόνα, αναζητώντας την αλυσίδα χωρίς να κοιτάζει, χωρίς να μπορεί να γυρίσει για να κοιτάξει.

Δεν έπιασε τίποτα εκτός από το συμπαγές μέταλλο της κολόνας.

Πρέπει να έπεσε κάτω, σκέφτηκε. Κι άφησε τα γόνατά του να λυθούν – όχι πως αυτό ήταν κάτι που δεν θα γινόταν κι από μόνο του σε λίγο – τα πέλματά του να φύγουν από το πλακόστρωτο. Ο Βασνάρος ήλπιζε ότι ο Σκυλοπνίχτης θα τον ακολουθούσε προς τα

κάτω, για να τον πνίξει πάνω στον πεζόδρομο, αλλά εκείνος τον κράτησε όρθιο, από τον λαιμό.

Ο Βασνάρος αναρωτήθηκε αν, ύστερα από τόσες μάχες και κυνηγητά, το τέλος του είχε πια έρθει—

Η σκέψη διαλύθηκε απ'το μυαλό του.

Το αριστερό του πόδι απλώθηκε προς τα δίπλα, βρήκε την αλυσίδα· η μύτη της μπότας πέρασε από κάτω της, το πόδι υψώθηκε, το ελεύθερο χέρι του Βασνάρου άρπαξε την αλυσίδα – την τίναξε προς το κεφάλι του Σκυλοπνίχτη. Και ήταν τυχερός. Η αγκαθωτή σφαίρα, όχι η σπασμένη λαβή, βρισκόταν στο επιθυμητό πέρας της αλυσίδας. Χτύπησε τον μαυρόδερμο γίγαντα στο πλάι του κεφαλιού, πάνω στο αφτί.

Ο Σκυλοπνίχτης κραύγασε καθώς αίματα τινάζονταν και παραπατούσε, ζαλισμένος, ελευθερώνοντας τον Βασνάρο, ο οποίος έπεσε στο πλακόστρωτο σαν σακί αλλά δεν έμεινε ακίνητος. Κύλησε αμέσως, γρήγορα, ξέροντας πως η ζωή του εξαρτιόταν περισσότερο από αυτό παρά από το αν θα κατάφερνε να ανασάνει.

Αγκομαχώντας σηκώθηκε στο ένα γόνατο και είδε, μέσα από το σκοτάδι που αραίωνε γύρω του, τον Σκυλοπνίχτη να μην έχει πέσει. Το μισό του κεφάλι ήταν μες στα αίματα. Τα μάτια του ζητούσαν θάνατο. Βάδισε προς τον αντίπαλό του.

Ο Βασνάρος τράβηξε το πιστόλι του και τον πυροβόλησε στο δεξί γόνατο, σπάζοντάς το. Ο συμμορίτης σωριάστηκε ουρλιάζοντας δαιμονισμένα.

Κι αμέσως μετά μια άλλη οργισμένη κραυγή ακούστηκε από δίπλα.

Ο Βασνάρος στράφηκε, βλέποντας τον μάρτυρα νάχει ορμήσει στον Ρίβη τον Διπλωτό, πιάνοντας το χέρι του που κρατούσε πιστόλι, το οποίο αναμφίβολα σκόπευε να χρησιμοποιήσει εναντίον του Βασνάρου.

Ο Βασνάρος, ανασαίνοντας με τρομερή δυσκολία αλλά αγνοώντας το και προσπαθώντας να μη βήχει, πετάχτηκε όρθιος τρέχοντας καταπάνω στον Ρίβη. Το σκοτάδι εξακολουθούσε να υφίσταται γύρω του και χρώματα χόρευαν πού και πού μπροστά απ'τα μάτια του, όμως αυτά δεν θα σταματούσαν τον Τρελό Λύκο της Μέλβερθ!

Γρονθοκόπησε τον Ρίβη στο στομάχι, όσο πιο δυνατά μπορούσε, κι ο Διπλωτός διπλώθηκε.

«Είπα – πάρτε δρόμο!» κατάφερε να κρώξει ο Βασνάρος, κι αρπάζοντας τον Ρίβη απ'τα μαλλιά τον πέταξε παραδίπλα. Εκείνος, έχοντας ήδη χάσει το όπλο του, κατρακύλησε. Ο Βασνάρος έριξε μερικές πιστολιές στο πλακόστρωτο δίπλα στον Ρίβη, κι ο συμμορίτης σύντομα ήταν όρθιος κι έτρεχε, παραπατώντας, διπλωμένος.

Ο Σκυλοπνίχτης ακόμα ούρλιαζε, αλλά ήταν κάτω. Ο Βασνάρος τον ζύγωσε γρήγορα και τον κλότσησε κατακέφαλα, αφήνοντάς τον ακίνητο.

Όταν οι χωροφύλακες ήρθαν, βρήκαν αυτόν και τη Δροσώ την Άγρια ξαπλωμένους στον πεζόδρομο. Κανένας δεν τους είχε πλησιάσει. Ένας σκύλος μόνο περιφερόταν εκεί κοντά, κοιτάζοντας τον λιπόθυμο Σκυλοπνίχτη σαν ν'αναρωτιόταν αν τώρα ήταν η κατάλληλη στιγμή για να του χιμήσει και να του σκίσει τον λαιμό με τα δόντια του.

Ύστερα απ'αυτό το επεισόδιο, οι κάτοικοι της περιοχής άρχισαν να οργανώνονται εναντίον των Ανατολικών Φρουρών, όπως τους είχε ζητήσει η Αριστέα. Η ιέρεια είχε δίκιο, σκέφτονταν· μπορούσαν να τους αντισταθούν! Δε χρειαζόνταν την υποτιθέμενη προστασία τους.

Η Αριστέα τού είπε, βέβαια, ότι ήταν τελείως ανόητο αυτό που είχε κάνει – «Μπορεί να σκοτωνόσουν!» – αλλά κατά βάθος χαιρόταν για ό,τι είχε συμβεί. Και ο Βασνάρος αποκρίθηκε, υπομειδιώντας: «Δεν ήταν η πρώτη φορά που παραλίγο να σκοτωθώ.»

«Δε θα ήθελα όμως να δω την τύχη σου να στερευεί,» του είπε η Αριστέα, και τον φίλησε δυνατά.

Την ίδια νύχτα, έκανε μια τελετή ευχαριστίας προς την Αρτάλη. Πράγμα που ο Βασνάρος βρήκε ειρωνικό, καθότι πολλοί τον ήξεραν ως ο Γιός της Λόρκης. Όχι ο οποιοσδήποτε γιος της Λόρκης· αυτός με κεφαλαίο γάμα.

Αρκετοί από τους κατοίκους του Απλώματος, ύστερα από το ανδραγάθημα του Αγωνιστή των Δρόμων, του Εκδικητή (όπως τον έλεγαν από παλιά), άρχισαν να αρνούνται να πληρώνουν για την προστασία των Ανατολικών Φρουρών και να οργανώνονται, να προφυλάσσουν ο ένας τον άλλο από «ατυχήματα», από κλεφτρόνια και ληστές, από άγριες αγέλες σκύλων. Όταν κάποιος έλειπε από το σπίτι του, κάποιος γείτονας ή γειτόνισσα το παρακολουθούσε· όταν κάποιος φώναζε βοήθεια, τρεις έρχονταν τρέχοντας για να τον βοηθήσουν, με όπλα στα χέρια· όταν σκυλιά παρουσιάζονταν, τα χτυπούσαν με ρόπαλα και μαστίγια, ή τους πετούσαν παλιά κρέατα ποτισμένα με χολή του Κάρτωνακ – δηλητήριο από τους άγριους τόπους των Φέρνιγκαν.

Οι Ανατολικοί Φρουροί κατηγορούσαν την άθλια έρεια για όλ' αυτά. Την ήθελαν νεκρή. Και τον γαμημένο τον Τρελό Λύκο, επίσης. Ο Νικόμαχος ο Αιρετικός, ο ιερέας της Λόρκης, έριχνε κατάρες στους δυο τους σε τακτική βάση, κάνοντας τελετές στον βωμό της θεάς του επάνω σ'ένα δώμα. Αλλά καμια κατάρα δεν έπιανε. Και πώς θες να πιάσει; του έλεγαν οι άλλοι συμμορίτες, οργισμένοι. Είναι ο Γιος της Λόρκης, ο γαμημένος, ο Γιος της Λόρκης ο ίδιος!

Ο Σκυλοπνίχτης, ειδικά, ήθελε τον Βασνάρο οπωσδήποτε νεκρό. Μπορούσε πια να βαδίζει μόνο μ'ένα σιδερένιο μαραφέτι γύρω από το γόνατό του.

Ο Αίολος δεν έμενε σε περιοχή που έλεγχαν οι Ανατολικοί Φύλακες, ούτε περνούσε από τέτοια περιοχή στις δουλειές του. Στη Σκιστή η εν λόγω συμμορία δεν είχε μέλη της, ούτε και στους Συλλέκτες όπου βρισκόταν το Δικαστήριο της Ανατολικής Μέλβερηθ. Όμως, καθώς ο δικηγόρος έλεγε στον Βασνάρο ότι η νίκη πλησίαζε, ο Βασνάρος φοβόταν ότι οι Φρουροί θα έβρισκαν κάποιον τρόπο να επιτεθούν στον Αίολο για να τον βγάλουν από τη μέση και να κάνουν τη δίκη να κρατήσει περισσότερο χρόνο. Γι'αυτό αποφάσισε να τον προσέχει. Όχι πως ο δικηγόρος δεν ήταν από μόνος του αρκετά προσεχτικός· κουβαλούσε πιστόλι μαζί του, είχε πει στον Βασνάρο, και φορούσε κάτω από τα ρούχα του ένα γιλέκο από αλεξίσφαιρο υλικό. Ωστόσο, ο

Βασνάρος δεν ήταν βέβαιος ότι αυτά θα αποδεικνύονταν επαρκή για να τον προστατέψουν.

Και παραφυλούσε στην Κερκοφόρου, κοντά στο Δικαστήριο Ανατολικής Μέλβερηθ. Δεν πίστευε ότι οι Ανατολικοί Φύλακες θα κατάφερναν να βρουν το σπίτι του Αίολου στη Σκιστή ώστε να πάνε και να του επιτεθούν εκεί, τόσο μακριά από τα συνηθισμένα λημέρια τους. Οι Συλλέκτες, όμως, ήταν απέναντι από το Σιδεράδικο· μόνο η Κερκοφόρου χώριζε τις δύο περιοχές. Και οι Φρουροί ήταν δυνατοί στο Σιδεράδικο.

Ο Βασνάρος είχε βρει μια ιδανική θέση πάνω σ'ένα δώμα, πίσω από μια πινακίδα με δύο διαφημίσεις κολλημένες, και παρακολουθούσε τους δρόμους από κάτω, χρησιμοποιώντας και κιάλια κατά περίπτωση, όταν ήθελε να διακρίνει λεπτομέρειες. Επί του παρόντος, μεσημέρι ξανά, είδε τον Αίολο να βγαίνει από την ψηλή πύλη του Δικαστηρίου και να κατεβαίνει τα σκαλοπάτια, ντυμένος με καφετί κοστούμι και κρατώντας έναν χαρτοφύλακα στο αριστερό χέρι, ενώ με το δεξί άναβε ένα τσιγάρο. Κατευθυνόταν προς το γκαράζ όπου άφηνε το όχημά του όταν ερχόταν εδώ. Κι αυτή τη φορά μια γυναίκα βγήκε από ένα σοκάκι και τον πήρε στο κατόπι. Τα μαλλιά της ήταν μαύρα κάτω απ'το καπέλο της, και φορούσε γκριζα καπαρντίνα. Ο Βασνάρος δεν είχε χρόνο να την κοιτάξει καλύτερα με τα κιάλια του, γιατί καταλάβαινε ότι έπρεπε να βιαστεί· δεν υπήρχε αμφιβολία πως δεν ήταν τυχαία.

Κατέβηκε από το δώμα σαν αίλουρος των πόλεων και βάδισε γρήγορα προς τη μεριά όπου πήγαινε ο Αίολος, αλλά έτσι ώστε να είναι παράλληλα σ'αυτόν και στη γυναίκα που τον κατασκόπευε. Εξακολουθούσαν να βρίσκονται στους Συλλέκτες ενώ πήγαιναν νότια.

Ο Βασνάρος είδε τη γυναίκα να μιλά σ'έναν τηλεπικοινωνιακό πομπό που κρατούσε κοντά στ'αφτί της, και σύντομα ένα τετράκυκλο όχημα πλησίασε, κλειστό με φιμέ σκέπαστρο, χαμηλό. Το γκριζο μεταλλικό του περίβλημα φανέρωνε ότι είχε δεχτεί πολλά χτυπήματα.

Ο Βασνάρος ήταν έτοιμος ν'ανοίξει τον δικό του πομπό, για να καλέσει τον Αίολο και να τον ειδοποιήσει ότι τον παρακολουθούσαν,

όταν άκουσε τη γυναίκα με το καπέλο και την καπαρντίνα να φωνάζει στον δικηγόρο: «Συγγνώμη, κύριε! Κύριε! Σας έπεσε κάτι!»

Ο Αίολος σταμάτησε, γυρίζοντας, συνοφρυωμένος πίσω από τα μαύρα γυαλιά του. Το ελεύθερο χέρι του πήγε στο εσωτερικό του σακακιού του – προς το πιστόλι του, αναμφίβολα.

Το τετράκυκλο όχημα έστριψε ξαφνικά και, καβαλώντας τον πεζόδρομο σα να μην έτρεχε τίποτα, σταμάτησε πίσω από τον δικηγόρο ενώ το σκέπαστρό του υψωνόταν και μέσα φαίνονταν τρεις άντρες και μια γυναίκα. Τον έναν ο Βασνάρος τον αναγνώρισε αμέσως – ο Ρίβης ο Διπλωτός! Και η γυναίκα ήταν η Δροσώ η Άγρια· δε μπορούσες να τη μπερδέψεις με άλλη, πρασινόδερμη και κοκκινομάλλα όπως ήταν (όχι κι ο πιο συνηθισμένος δερματικός χρωματισμός στη Σεργήλη).

Ο Αίολος στράφηκε ξανά, ξαφνιασμένος, και τώρα δεν υπήρχε αμφιβολία πως είχε πιάσει γερά τη λαβή του πιστολιού του κάτω απ'το σακάκι του. Αλλά ήταν πολύ αργά. Ο Ρίβης κι ο Φρουρός που δεν οδηγούσε τον σημάδευαν ήδη με δικά τους πιστόλια, ενώ και η μαυρομάλλα γυναίκα με το καπέλο τραβούσε τώρα κάποιο όπλο μέσα από την καπαρντίνα της.

Ο Ρίβης είπτε κάτι που δεν έφτασε στ'αφτιά του Βασνάρου. Ο οποίος δεν έχασε καιρό. Τραβώντας πιστόλι, πυροβόλησε στο πόδι τη γυναίκα με το καπέλο (επειδή υποψιαζόταν ότι ίσως να φορούσε τίποτα το αλεξίσφαιρο στον κορμό) και την είδε να πέφτει. «ΤΡΕΞΕ!» φώναξε στον δικηγόρο. «ΤΡΕΞΕ!» ενώ έστρεφε το πιστόλι του τώρα προς τους Φρουρούς στο όχημα, ξαναπυροβολώντας.

Ο Αίολος – καθόλου άπειρος από τέτοιες καταστάσεις – έτρεξε στην άλλη μεριά του δρόμου απ'αυτή που βρισκόταν ο Βασνάρος, για να δώσει στους εχθρούς δύο στόχους που ο ένας ήταν απομακρυσμένος από τον άλλο – ώστε να μη μπορούν απλά να στρέψουν τα πυρά τους προς μία κατεύθυνση.

Και πράγματι, η τακτική του τους μπέρδεψε. Ο Ρίβης ο Διπλωτός είχε γυρίσει αμέσως προς τη μεριά του Βασνάρου, πυροβολώντας, ενώ ο άλλος Φρουρός με το πιστόλι γκάριζε: «ΕΕΕ! Μείνε δω! Εδώ! Θα σου ρίξω, δικηγόρε!» Η Δροσώ τραβούσε ένα πιστόλι.

Ο Βασνάρος καλύφτηκε δίπλα από έναν σκουπιδοτενεκέ, γονατίζοντας κι αφήνοντας σφαίρες να κουδουνίσουν γύρω του.

Στον δρόμο δεν είχε πολύ κόσμο, αλλά όσοι ήταν εδώ έφυγαν τρέχοντας και ορισμένοι φωνάζοντας.

Ευτυχώς. Γιατί ο Βασνάρος θα έκανε τώρα κάτι επικίνδυνο να κάνεις μέσα σε πόλεις με κόσμο.

Προτού αρχίσει να παρακολουθεί τον Αίολο, είχε πάει και είχε πάρει κάμποσα από τα όπλα των επαναστατών από την κρυψώνα στην Ανατολική Στάση, και τώρα τράβηξε μια χειροβομβίδα από τη ζώνη του και, βγάζοντας την περόνη, την έστειλε να κυλήσει προς το σταματημένο τετράκυκλο.

Η έκρηξη ήταν εκκωφαντική, κραυγές αντήχησαν μαζί με γυαλιά που έσπαγαν, κι όταν ο Βασνάρος ξανακοίταξε το όχημα είδε ότι ο ένας πισινός τροχός του είχε φύγει από τη θέση του, το μισό του σκέπαστρο είχε θρυμματιστεί, όλα του τα μέταλλα είχαν μαυρίσει, και πρέπει νάχε και διάφορες άλλες όχι άμεσα φανερές ζημιές. Οι Ανατολικοί Φρουροί, όμως, ήταν τυχεροί που δεν είχε σκάσει η ενεργειακή φιάλη του οχήματος τινάζοντάς τους όλους στον αέρα· μάλλον βρισκόταν σε καλά προφυλαγμένο μέρος, κι η έκρηξη δεν την είχε φτάσει παρά μόνο ως τράνταγμα.

Οι Φρουροί ήταν ζωντανοί, αν και φανερά ταρακουνημένοι, έχοντας χάσει την ισορροπία τους μέσα στο όχημα. Ο Βασνάρος τούς πυροβόλησε από την άκρη του σκουπιδοτενεκέ, πετυχαίνοντας τον Ρίβη τον Διπλωτό στο κεφάλι, καθώς εκείνος έκανε να σηκωθεί, και μάλλον σκοτώνοντάς τον – το αριστερό του μάτι διαλύθηκε και αίματα, μυαλά, και κομμάτια κοκάλου πετάχτηκαν. Η Δροσώ, επίσης, τραυματίστηκε στον αριστερό ώμο.

Η γυναίκα με την καπαρντίνα, που ήταν χτυπημένη στο πόδι, άρχισε να πυροβολεί τον Βασνάρο από εκεί όπου ήταν πεσμένη στον πεζόδρομο. Εκείνος εγκατέλειψε τη θέση του πίσω από τον σκουπιδοτενεκέ κι έτρεξε μέσα στα σοκάκια.

Ρίχνοντας μια ματιά πάνω απ'τον ώμο του, είδε τη Δροσώ και τους άλλους δύο Φρουρούς να πηδάνε έξω από το όχημα και να τρέχουν προς τη μεριά που είχε πάει ο Αίολος, με προφανή σκοπό να τον καταδιώξουν.

Ο Βασνάρος δεν μπορούσε να τους ακολουθήσει ευθέως, γιατί θα τον πυροβολούσαν όλοι μαζί. Έκανε έτσι έναν μικρό κύκλο, όσο πιο γρήγορα μπορούσε, κι ύστερα πέρασε απέναντι. Τ'αφτιά του δεν άργησαν να πιάσουν τα βήματα ανθρώπων που έτρεχαν, κι έτρεξε κι εκείνος προς τα εκεί.

Η Δροσώ βρέθηκε ξαφνικά μπροστά του, ξεπηδώντας από μια γωνία, με μακρύ στιλέτο στο χέρι και κλοτσώντας άγρια. Ο Βασνάρος έπιασε το πόδι της ενώ ακόμα έτρεχε, και παραλίγο κι οι δυο τους να πέσουν· αλλά κατάφεραν να διατηρήσουν την ισορροπία τους.

«Ξανά εσύ, Τρελέ Λύκε!» γρύλισε η Δροσώ.

«... Αφήστε το δικηγόρο,» έκανε ο Βασνάρος ξέπνοα.

«Ο Ρούνης κι ο Ζεράρ θα τον έχουν ήδη πιάσει τον δικηγόρο σου,» σύριξε η Δροσώ, και τινάχτηκε καταπάνω του, επιτιθέμενη καρφωτά με το στιλέτο της.

Ο Βασνάρος τής άρπαξε τον δεξή καρπό, και δέχτηκε καταπρόσωπο ένα χτύπημα από την αριστερή γροθιά της (ο τραυματισμένος αριστερός ώμος της δεν έμοιαζε να την παρακωλύει καθόλου) που ήταν γεμάτη σκληρά δαχτυλίδια. Αίματα τινάχτηκαν από τη μύτη του, και παραπάτησε. Αλλά το πιστόλι του ήταν ακόμα στο χέρι του και το έστρεψε για να τη σημαδέψει· η Δροσώ το έπιασε αμέσως, στρέφοντας την κάννη ψηλά, ενώ το στιλέτο της πήγαινε για την κοιλιά του. Εκείνος γύρισε στο πλάι, και η λεπίδα έσκισε ένα κομμάτι από την κάπα και τη μπλούζα του, χαράσσοντας μονάχα το δέρμα από κάτω. Συγχρόνως, ο Βασνάρος γρονθοκόπησε τη Δροσώ ευθεία στο διάφραγμα. Η αναπνοή της κόπηκε, η συμμορίτισσα τρέκλισε, κι εκείνος τη γρονθοκόπησε ξανά, στο κεφάλι τώρα, αναισθητοποιώντας την.

Ενώ ένας πυροβολισμός αντηχούσε μέσα στους μικρούς δρόμους.

Κι άλλος ένας, κι άλλος ένας.

Ο Βασνάρος, μη χάνοντας χρόνο, ακολούθησε τον σαματά, αλλά πιο προσεχτικά από πριν, μην τυχόν πάλι κανένας τού έχει στήσει καρτέρι. Αν και με τόσες πιστολιές που ακούγονταν δεν το θεωρούσε πολύ πιθανό.

Κρυμμένος πίσω από μια γωνία, είδε τους δύο Ανατολικούς Φρουρούς να πυροβολούν με τα πιστόλια τους τον Αίολο, ο οποίος,

χρησιμοποιώντας μια σιδερένια σκάλα ως κάλυψη, τους πυροβολούσε επίσης. Και μάλλον εκείνος ήταν που είχε ξεκινήσει το πιστολίδι, γυρίζοντας και ρίχνοντάς τους προκειμένου να τους κάνει να πάψουν να τον καταδιώκουν.

Ας δώσουμε τέλος σ'αυτό το παιχνίδι, σκέφτηκε ο Βασνάρος, ηθακάρωνοντας το πιστόλι του και τραβώντας το σπαθί του.

Οι Φρουροί δεν τον είχαν αντιληφτεί. Και βρισκόταν πίσω τους. Τους χίμησε σαν φονικό στοιχείο της Λόρκης, σπαθίζοντας τον έναν στο πλάι του λαιμού και καρφώνοντας τον άλλο στην πλάτη. Ο πρώτος παραπάτησε για λίγο προτού σωριαστεί· ο δεύτερος έπεσε αμέσως καθώς ο Βασνάρος τραβούσε το σπαθί έξω από το σώμα του, κλοτσώντας τον στη ράχη.

Ο Αίολος ξεπρόβαλε πίσω από τη σιδερένια σκάλα. «Ελπίζω να μην έρχονται κι άλλοι.»

«Δεν το νομίζω.»

«Τα χάλια σου έχεις· είσαι καλά;»

Ο Βασνάρος σκούπισε τα αίματα από το πρόσωπό του. «Θα συνέλθω. Έχω φάει και χειρότερα. Πάμε τώρα, προτού πλακώσει εδώ η Χωροφυλακή – δε χρειαζόμαστε τέτοια μπλεξίματα.»

Ο δικηγόρος, δικηγορικά, συμφώνησε.

Ο Βασνάρος συνέχισε να παρακολουθεί τον Αίολο, αλλά, τις λιγοστές μέρες που απέμεναν πλέον μέχρι να εκδικαστεί η υπόθεση, οι Ανατολικοί Φρουροί δεν του ξαναεπιτέθηκαν. Είχαν, άλλωστε, διάφορα άλλα προβλήματα, καθώς οι κάτοικοι του Απλώματος είχαν στραφεί εναντίον τους, ακολουθώντας τις συμβουλές της Αριστέας. Η οργάνωσή τους ήταν τέτοια που οι Φρουροί δεν μπορούσαν πια να τους εκφοβίζουν με τις παλιές τους μεθόδους. Η παρουσία του Βασνάρου, επιπλέον, τρόμαζε τους Φρουρούς.

Επάνω που το καλοκαίρι είχε μπει και η κοιλιά της Αριστέας φαινόταν πιο μεγάλη από πριν, όταν την παρατηρούσες, ο Αίολος την ενημέρωσε πως η δικαστική υπόθεση είχε λάβει τέλος. Οι δικαστές είχαν αποφασίσει ότι ήταν αθώα, ότι αυτά που έλεγε στον κόσμο δεν ήταν παρά συμβουλές για την αυτοπροστασία του εναντίον

κακοποιών, όχι λόγια που πιθανώς να επέφεραν ταραχές ή παράνομες ενέργειες. Η Αριστέα μπορούσε να συνεχίσει κανονικά τη δράση της, χωρίς να πρέπει να πληρώσει κανένα πρόστιμο ή να φοβάται εξορία ή φυλάκιση. Αν και δεν φυλάκιζαν τις ιέρειες της Αρτάλης στη Μέλβερηθ· όταν ετίθετο θέμα φυλάκισης, η ποινή γινόταν εξορία.

Αυτά τα νέα απομάκρυναν ένα πολύ σοβαρό βάρος από τους ώμους της Αριστέας και την ανακούφισαν, γιατί, αν της ζητούσαν λεφτά, δεν θα είχε να τα πληρώσει. Κι αν αποφάσιζαν να την εξορίσουν.... Αν και ο Αίολος είχε πει ότι αυτό θα ήταν τελείως απίθανο.

Ο Ναός της είχε σχεδόν ολοκληρωθεί πια· ελάχιστα πράγματα απέμεναν για να είναι ακριβώς όπως η Αριστέα θα τον ήθελε. Κι ακόμα μια ιέρεια είχε έρθει. Μια γυναίκα καμια δεκαετία νεότερη από την Αριστέα, η οποία ονομαζόταν Ισμήνη και αιτούσε μόνιμη κατοικία από τον Ναό (όπως ήταν η επίσημη ορολογία της θρησκείας της Αρτάλης). Η Αριστέα μετά χαράς τής επέτρεψε να κατοικήσει στον Ναό. Χρειαζόταν, άλλωστε, μια ακόμα ιέρεια, τώρα που η εγκυμοσύνη της είχε αρχίσει να δείχνει. Οι ιέρειες της Αρτάλης απαγορευόταν να τελούν ορισμένα μυστήρια όταν ήταν έγκυες, παρά μόνο σε μεγάλη ανάγκη.

Μαζί της η Ισμήνη έφερε και μια δόκιμη: μια κοπέλα δεκαεφτά χρονών.

Με τόσες ιέρειες και δόκιμες στον Ναό, ο Βασνάρος και ο Ευκάρπιος έπρεπε να φύγουν. Ο νομοκάνονας δεν επέτρεπε σε άντρες να συγκατοικούν με τις ιερωμένες παρά μόνο σε μεγάλη ανάγκη ξανά – όπως όταν μία ιέρεια ήταν μόνη της και χρειαζόταν βοήθεια. Ο Βασνάρος και ο Ευκάρπιος νοίκιασαν ένα διαμέρισμα εκεί κοντά, στον δεύτερο όροφο μιας πολυκατοικίας, το οποίο έβλεπε τον Ναό. Αλλά επισκέπτονταν τόσο συχνά τις ιέρειες που ήταν, ουσιαστικά, σαν να έμεναν μαζί τους· απλά δεν είχαν τα κρεβάτια τους και τα πράγματά τους στον Ναό.

Ο Βασνάρος παρατήρησε, επίσης, ότι ο Ευκάρπιος είχε συνάψει περισσότερο από φιλικές σχέσεις με τη Μυρτώ, τη δόκιμη που είχε φέρει η Ισμήνη. Ένα μεσημέρι, που τον έψαχνε, έτυχε να κοιτάξει μέσα από τη μισάνοιχτη πόρτα του κοιτώνα της Μυρτώς, και τον είδε

εκεί, να κοιμάται μπρούμυτα, γυμνός, ενώ η πορφυρόδερμη κοπέλα ήταν ξαπλωμένη πάνω στην καφετιά πλάτη του.

Η κόρη τους γεννήθηκε τις τελευταίες ημέρες του φθινοπώρου, και ο τοκετός της Αριστέας ήταν δύσκολος. Ήταν φήμες, σκέφτηκε ο Βασνάρος, ότι οι ιέρειες της Αρτάλης γεννούσαν πιο εύκολα από άλλες γυναίκες. Ευτυχώς, η Ισμήνη αποδείχτηκε καλύτερη μαία απ'ό,τι εκείνος φανταζόταν· κι αναρωτήθηκε αν το είχε ξανακάνει αυτό πολλές φορές παλιότερα.

«Θα την κρατήσεις εδώ, λοιπόν;» ρώτησε ο Βασνάρος την Αριστέα, αργότερα, καθισμένος πλάι της, με την κόρη τους στην αγκαλιά του, τόσο μικροσκοπική που του έμοιαζε με στοιχείο της πόλης, βγαλμένο από παραμύθι. Το δέρμα της ήταν λευκό με απόχρωση του ροζ, σαν το δικό του, όχι κατάλευκο σαν της μητέρας της. Και ήταν αξιοσημείωτα ήσυχη για νεογέννητο.

«Φυσικά,» αποκρίθηκε η Αριστέα, ξαπλωμένη στο κρεβάτι του κοιτώνα της, με έντονους μαύρους κύκλους γύρω από τα μάτια, παρότι είχε κοιμηθεί κάμποσες ώρες ύστερα από τη γέννα. Ανασηκώθηκε, βάζοντας ένα μεγάλο μαξιλάρι πίσω από την πλάτη της. «Δώσ' τη μου,» ζήτησε απλώνοντας τα χέρια της. Στον αριστερό πήχη ήταν, όπως πάντα, δεμένο σπειροειδώς το λουρί με τις προσευχές.

Ο Βασνάρος τής έδωσε το μικροσκοπικό πλασματάκι με προσοχή, κι εκείνο άρχισε να κλαίει.

«Σσςς,» έκανε η Αριστέα, κουνώντας την κόρη της μέσα στην αγκαλιά της. «Σσςς, μικρό μου. Σσςς.» Φίλησε το караφλό κεφάλι του μωρού. Μετά από λίγο, το νεογέννητο έπαψε να διαμαρτύρεται, ακουμπώντας το πρόσωπό του πάνω στο δεξί στήθος της ιέρειας που ήταν κρυμμένο κάτω απ'τον λευκό χιτώνα της.

Η Αριστέα κοίταξε την όψη του Βασνάρου. «Γιατί...; Μοιάζεις θλιμμένος...»

«Απλά σκεφτόμουν,» αποκρίθηκε εκείνος, έχοντας το σαγόνι του ακουμπισμένο στη γροθιά του και τον αγκώνα του στο γόνατό του καθώς παρατηρούσε την κόρη του.

«Τι;»

«Απλά...» Πήρε το σαγόνι του απ'τη γροθιά του, κάθισε πιο ίσια από πριν. «Δεν ξέρω αν αυτό μου αρέσει. Καταδικάζεις το κοριτσάκι ακόμα κι αν τελικά δεν θέλει το ίδιο να γίνει ιέρεια;»

Η Αριστέα συνοφρυώθηκε. «Δεν την 'καταδικάζω'. Όλα τα κορίτσια που γεννιούνται από ιέρειες ανήκουν στην Αρτάλη. Πάντα έτσι ήταν, Βασνάρε. Μπορεί, ωστόσο, να φύγει στο μέλλον, αν δεν θέλει να βρίσκεται εδώ. Αλλά αδυνατώ να φανταστώ γιατί,» είπε, και φίλησε ξανά το νεογέννητο στο κεφάλι, κουνώντας το ελαφρά μέσα στην αγκαλιά της.

«Πώς θα την πούμε;» ρώτησε ο Βασνάρος, ύστερα από μερικές στιγμές σιωπής.

«Εσύ αποφασίζεις.»

Τον ξάφνιασε. «Το λέει ο νομοκάνοντας;»

Ο Αριστέα γέλασε. «Εγώ το λέω.»

Ήταν η σειρά του Βασνάρου να συνοφρυωθεί. Το κάνει επειδή της είπα ότι δεν μου αρέσει και τόσο που θα την κρατήσει στο Ναό; Το κάνει ως κίνηση... συμφιλίωσης;

«Λοιπόν;» ρώτησε η Αριστέα, όταν ο Βασνάρος δεν μίλησε. «Πώς θα την πούμε;»

«Μπορώ να διαλέξω ό,τι όνομα θέλω;»

«Όχι τίποτα το τελείως εξωδιαστασιακό, όμως. Μη μου πεις κανένα Σάρντλιο όνομα!»

Ο Βασνάρος ήταν σκεπτικός για κάποια ώρα. Μετά είπε: «Βατράνια.»

«Τόσο κοινό όνομα; Γιατί; Η μητέρα σου...;» Ο Βασνάρος ποτέ δεν μιλούσε για τους δικούς του· είχαν σκοτωθεί από τους Παντοκρατορικούς, πριν από χρόνια, γνώριζε μόνο η Αριστέα, κι αυτό ήταν που τον είχε μετατρέψει σε Αγωνιστή των Δρόμων, σε Φονιά της Μέλβερηθ, σε Γιο της Λόρκης.

Ο Βασνάρος κούνησε το κεφάλι. «Όχι, δεν ήταν αυτό το όνομά της.»

«Γιατί, τότε;»

«Γιατί όχι; Μ'αρέσει.»

Η Αριστέα χαμογέλασε. «Εντάξει,» συμφώνησε.

«Θα της πεις ότι είμαι πατέρα της;»

Η Αριστέα γέλασε. «Θα είσαι κάπου εδώ κοντά, τα επόμενα χρόνια, δεν θα είσαι;»

«Κατά πάσα πιθανότητα.»

«Τότε μπορείς να της το πεις ο ίδιος.» Και έτεινε τη Βατράνια προς το μέρος του. «Θέλω να κοιμηθώ ξανά, τώρα. Είμαι πολύ κουρασμένη.»

Ο Βασνάρος πήρε το μικροσκοπικό κοιμισμένο πλασματάκι στα χέρια του, και η Αριστέα ξάπλωσε τραβώντας το σεντόνι επάνω της.

Με την κόρη του στην αγκαλιά του, ο Βασνάρος σηκώθηκε από την άκρη του κρεβατιού και βγήκε από τον κοιτώνα.

«Πώς είναι;» τον ρώτησε η Ισμήνη, που δεν ήταν μακριά.

«Καλά.»